

ЛЮТИЙ

1981

Київ

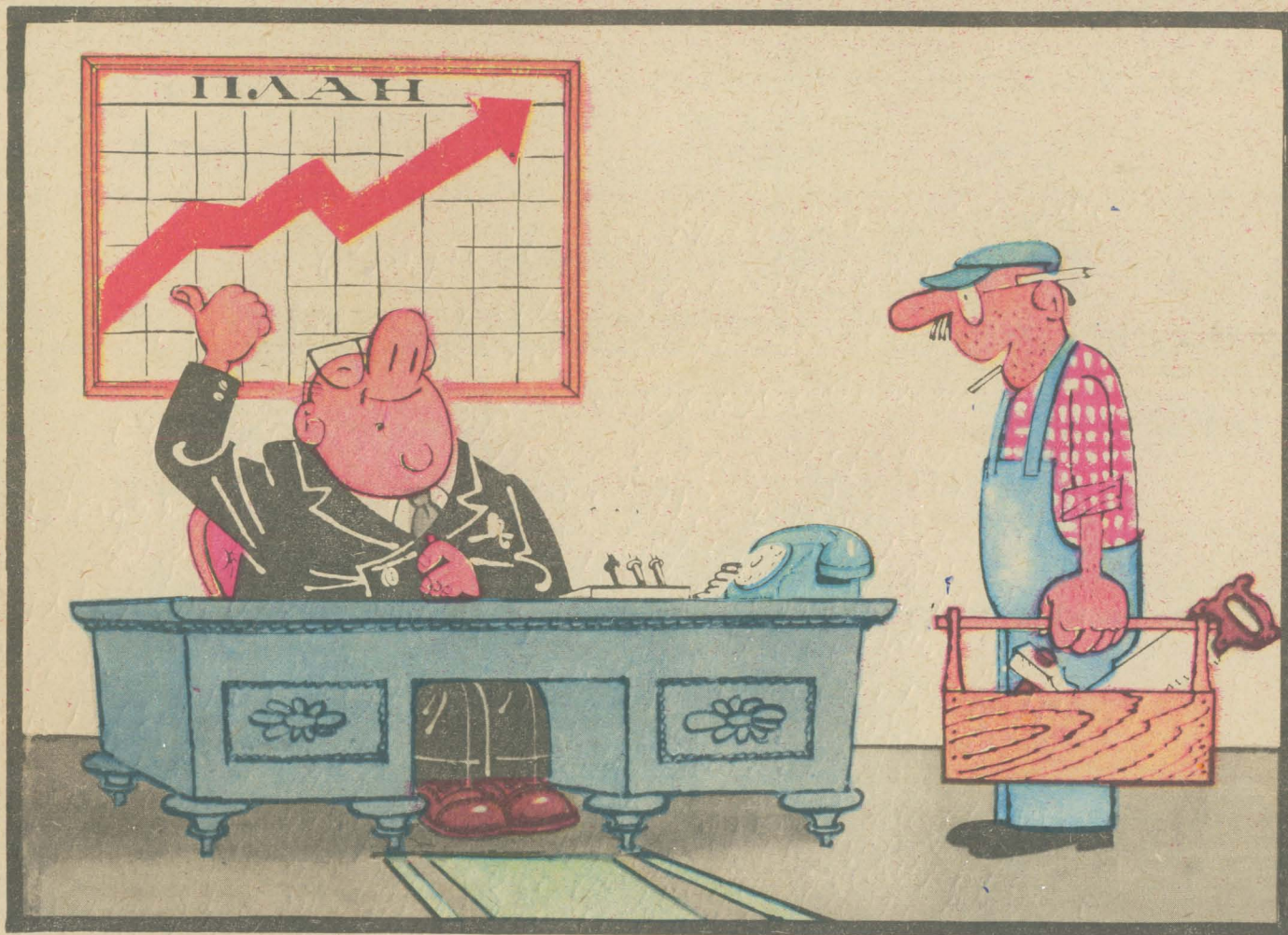
Виходить з січня 1927 р.

№ 3 (1093)

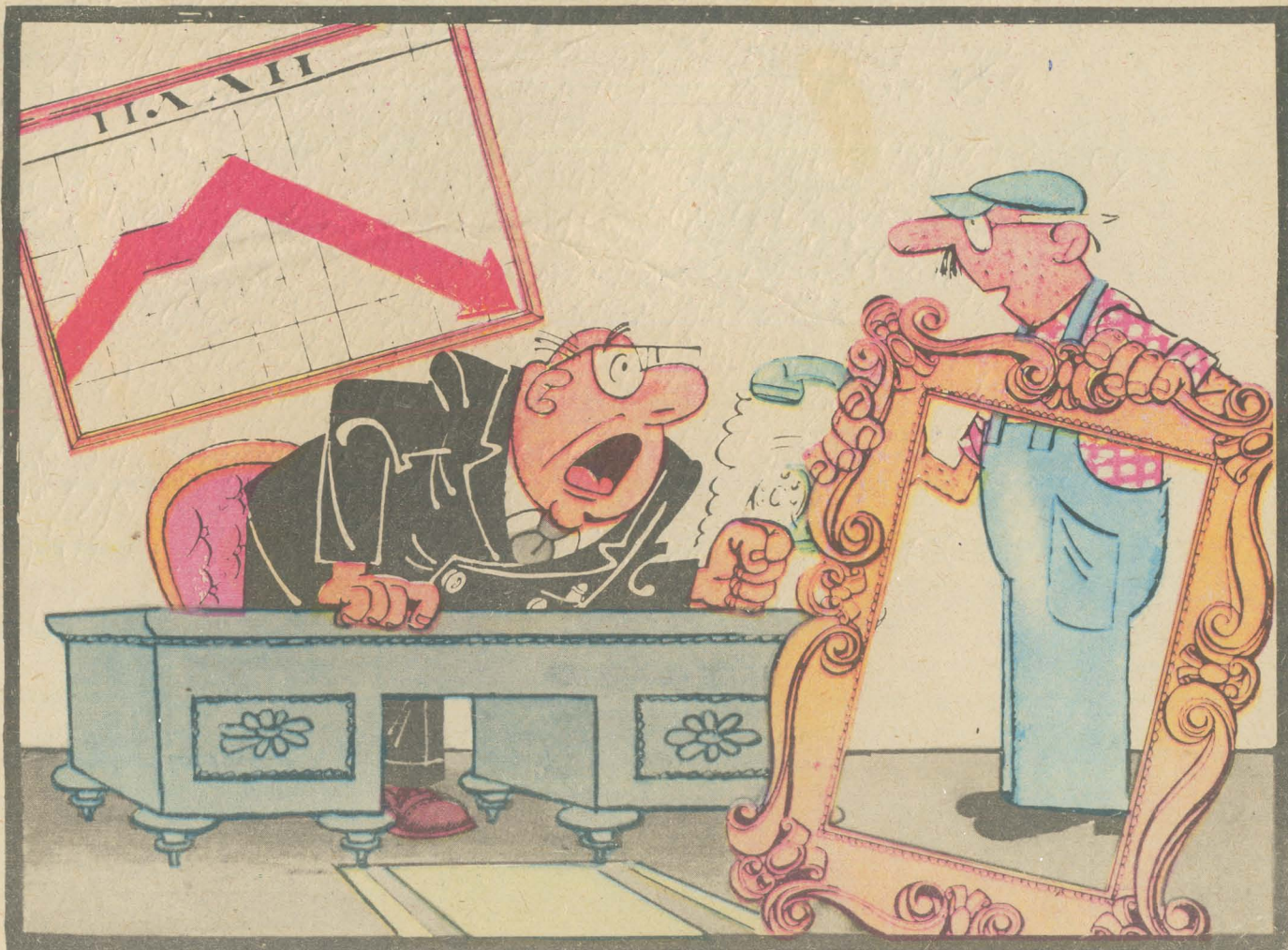
Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

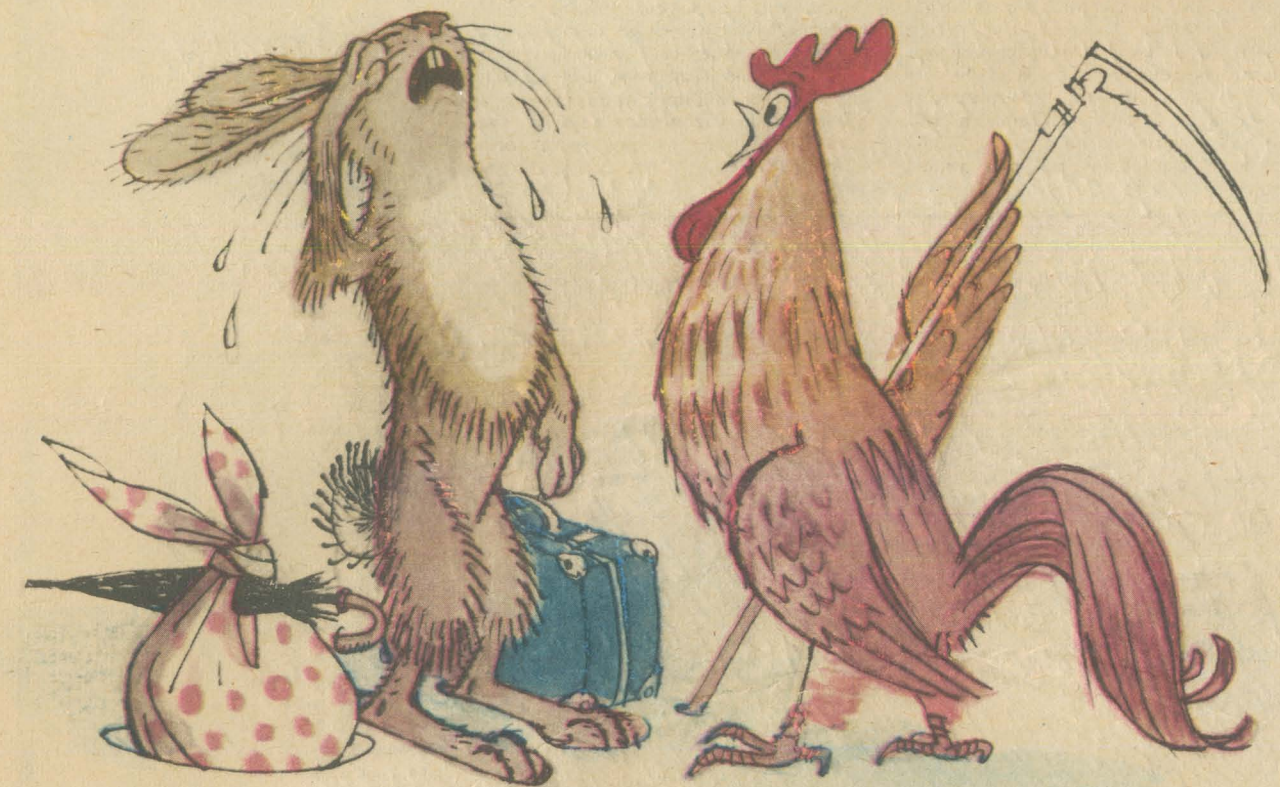
Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Змайструй, Петровичу, художню рамку. Бач, як наші діла пішли вгору?

— Ех ти, тягнирядно! Пізно!..

— Подумаєш, Лисиця хатину відібрала! Та он цілі хорони! Дах настели — і живи собі спокійно.

**Телеграфне
гемтство
ПЕРЦЯ**

ПИТАННЯ ВИРИШИЛИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область.
(Кор. ТАП). Недарма кажуть, що на-
полегливість винагороджується. На
початку червня минулого року жите-
лька села Підвиння Рогатинського ра-
йону Я. С. Цікма здала на ремонт у
районне радіотелевільне телевізор.
Майстри пообіцяли за два тижні ожи-
вити його, проте слова свого, як і во-
диться, не дотримали. Протягом шес-
ти місяців майже щотижня Я. С. Цік-
ма їздила за апаратом у Рогатин і та-
ки добила вирішення питання: в
ательє її пояснили, що телевізор ре-
монту не підлягає.

ПОЯСНЕННЯ ТАП

До штаб-квартири ТАП надійшов
лист із Великих Хуторів Шевченківсь-
кого району Харківської області. «Не-
впізнанно змінилось наше село, —
п'шуть автори. — Збудовано нову
школу із спортзалом, клуб на 400
місць, магазин, дитячий садок, їдаль-
ню, заасфальтовано центральну ву-
лицю села. Але потрапити в цей рай-
ми можемо лише подолавши міст,
що по вулиці Поперечній. Сам міст
добротний, а от 150 метрів, що відді-
ляють його від асфальту — це суціль-
на багнюка, якою в негоду ні прой-
ти, ні проїхати. Навіщо, питається, ця
ложка дьогтю!»

Як повідомили кореспондента ТАП
у правлінні колгоспу «Червоний пар-
тизан», оті 150 метрів унікального
бездоріжжя — це своєрідний музей
просто неба для порівняння. Помі-
снвши болото і вибравшись на ас-
фальт, кожен житель Великих Хуторів
гостріше відчуває переваги цивіліза-
ції.

Зустрілися якось двоє приятелів.
Один працював на бориславському
нафтопроміслі, інший — на одному
з дрогобицьких підприємств.
— А знаєш, друже, подав я заяву
про звільнення з роботи. Переходжу
до Семена Миколайовича, — спові-
стив бориславець.
— Який збіг! Це ж треба! — гу-
кнув дрогобичанин. — І я, уяви собі,
теж вирішив перейти до Миколайови-
ча!

— Правильно зробив! Тільки до
Миколайовича! Тільки в нього мож-
на справжню копійку заробити!
Дивився їм услід старовинний Бо-
рислав і не сміявся. І Дрогобич та-
кож не сміявся. Сміявся лише Се-
мен Миколайович Фінкін, начальник
будівельного управління № 15 тре-
сту «Укрзахіднафтогазбуд». Бо це
до нього прийшли на роботу наші
приятелі. І не лише вони, а й іще
чимало будівельників. Ішли тому, що
почули про добрі заробітки в п'ят-
надцятому управлінні, котре, як і
інші управління згаданого тресту,
займається будівництвом магістраль-
них газопроводів.

Кожна робота в наш час має свою
специфіку. Мають її і будівельники
магістральних газопроводів. Полягає
вона, ота специфіка, в тому, що га-
зопроводи пролягають через гори
й ріки, пустелі й ліси нашої неосяж-
ної Батьківщини. А через те буді-
вельникам найчастіше доводиться
працювати не на сусідній вулиці, а
за багато кілометрів від рідної до-
мівки, довго перебувати у відря-
дженні. А це, звісно, вимагає до-
даткової оплати.

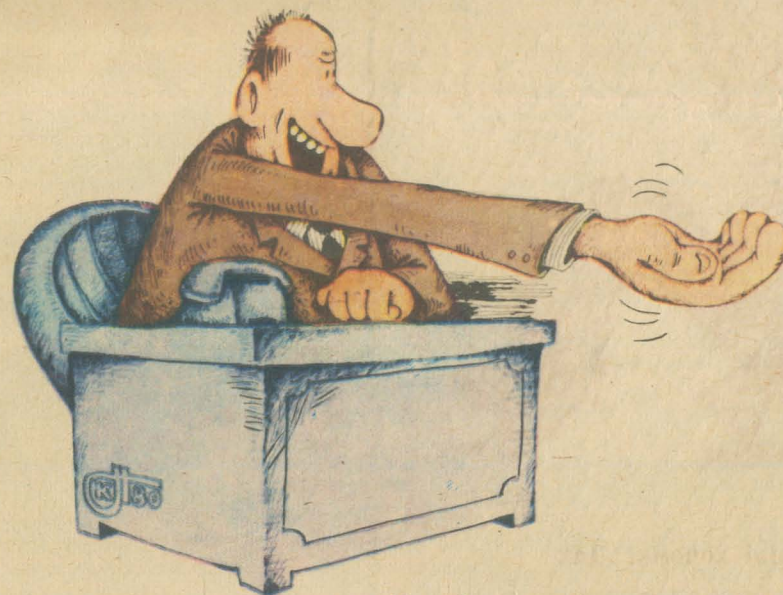
Таку оплату передбачено, і, отже,
кваліфікованим робітникам та інже-
нерно-технічним працівникам, відря-
дженним на строк понад два місяці,
видається доплата в розмірі 75 про-
центів до тарифної ставки. При цьо-
му застережено, що доплата в та-
кому розмірі не виплачується тим
робітникам, які під час довготермі-
нового відрядження періодично по-
вертаються до місця постійного про-
живання. Їм належить тридцятипро-
центна доплата.

Саме до останніх і відносяться ро-
бітники зв'язаного С. М. Фінкіну
БУ-15, які зводили компресорну
станцію в м. Березівці Одеської об-
ласті та працювали на деяких інших
об'єктах. Працювали по два тижні,

а потім на два тижні поверталися
додому, в Дрогобич. Але й за дні,
котрі вони відпочивали в колі сім'ї,
їм однаково відпочивали три чверті
тарифної ставки.

Це, звісно, не порядок. А кожне
неподобство в нас — раніше чи піз-
ніше — викривають. Викрили й це.
Керуючий трестом «Укрзахіднафто-
газбуд» Едуард Олександрович Кли-
пін, дізнавшись про такі факти,
страшенно обурився. І видав грізний
наказ. У ньому було вказано, що
грубе порушення існуючих поло-
жень пояснюється тим, що відділи і
служби управління недостатньо ви-
являють... і безвідповідально став-
ляться... і знову ж такі недостатньо
контролюють... і так далі, і тому

Мал. М. КРУТИКОВА

— Давайте, давайте вашу заяву!

подібне. А щоб у майбутньому вони
вивчали достатньо і ставилися від-
повідально, керуючий трестом віді-
лав начальника управління С. М. Фін-
кіну, головному бухгалтерові М. Д.
Базановій і ще трьом керівним пра-
цівникам управління по догані, ко-
жному особисто. При цьому, як ве-
деться, зобов'язав тов. Фінкіна Се-
мена Миколайовича посилити кон-
троль і вимогливість, а також суворо
карати працівників, котрі припуска-
тимуть такі порушення.

Усе, таким чином, начеб стало на
своє місце.

Та минув деякий час, і ревізори
КРУ, які свого часу виявили пору-
шення, поцікавились, як же справа
виглядає тепер, коли все начеб ста-
ло на свої місця.

Товариш Фінкін не забарився. Від-
повів. Письмово. Офіційно. Повідо-
мив, що за грубе порушення поло-
ження про доплату на будівництві
компресорної станції в Березівці
він, тобто С. М. Фінкін, а також його
колеги відхопили по догані. Отже,
заходів, товариші ревізори, вжито.
Далі товариш Фінкін С. М. інформує,
що, за письмовим розпорядженням
начальника управління товариша
Фінкіна С. М., доплата в розмірі
75 процентів на будівництві компрес-
орної станції у Березівці... і далі
нараховується. І власноручно розпи-
сався. Бо ж документ офіційний, все
має бути, як форма велить.

Прочитав я цей документ і мимох-
хит згадав свої щасливі дитячі ро-
ки. Коли влітку я, бувало, приїздив
у село до бабусі і, залізши в садок,
починав збивати з дерева ще зелені
грушки, то бабуся сварилася: «Овсій-
ку, ану геть звідти, шибенику!» Я на
те відповідав: «Вже йду, вже йду!»
(Тепер, навчений, я відповів би інак-
ше: «Уже бабусю, вживаю рішучих
заходів до свого виведення з саду!»).
А тим часом далі збивав груші. То-
ді бабуся не витримувала, обурюва-
лася (як ото тепер товариш Клипін)
і голосила: «Ах ти, капоснику! Я до
нього гукаю, а воно, бач, «ти собі,
Мацьку, грай, а я маю міру в но-
гах!» І рушником або чимось істот-
нішим лупцювала мене по спині.
Ничже пояса, як сказав би тепер
суддя з боксу. Ось тоді, пригадую,
я вже не просто вживав заходів, а
таки тікав із саду.

Наскільки мені відомо, сучасна пе-
дагогіка начебто не схвалює таких
надто конкретних методів виховання
високої свідомості. Але все-таки ба-
буся, як уміла, добивалася викона-
ння своїх вимог і вказівок. Не обме-
жувалася, як бачите, простим вжит-
тям заходів з мого боку.

І за це я тепер їй щиро вдячний.
Бо інакше грушки ніколи б не до-
зріли. І з мене бозна-що вийшло б...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мене особисто завжди дивують такі люди —
люди, які живуть тільки сьогоднішнім днем, лю-
ди, які покладали собі за кредо: «завтра хоч по-
топ», головне — сьогодні нажитися. Гадаєте, во-
ни не знають, що в світі існують закони, що в
світі існують караючі органи і пізно чи рано оте
«щасливе» життя кінчиться. І кінчиться дуже по-
гано.

Щоправда, з окремих індивідууми, які певні, що
народилися в сорочці. Тому вони завжди, навіть
з води, вилазять сухими.

Візьміть, приміром, нині уже вчорашнього го-
лову Івано-Франківської обласної ради Українсь-
кого товариства мисливців і рибалок (УТМР) Ми-
колу Степановича Гунчака. Він і тепер певний, що
народився не просто в сорочці, а ще й у соро-
чечці шовковій, з мереженими манжетами.

Очоловав, як ми вже казали, Микола Степа-
нович обласну раду мисливців і рибалок. Як він її
очоловав? Я б сказав, святково. Його життя, тіс-
но перепліталося з роботою. От про кого мож-
на було сказати, що робота в людини — одне за-
доволення. На роботі пив, на роботі гуляв, на

роботі їздив, на роботі катався, на роботі й у
преферанс грав, а якщо приїжджі партнери (час-
то столичні) не вміли в преферанс, Микола Сте-
панович міг і в підкидного пограти. І грав не
просто так, а з розмахом. Грав часом, при світлі
автомобільних фар, грав під музику радіоприй-
мачів. І ще, уявіть собі, — у горах, у лісі. І все
це, уявіть собі, під час роботи!

Так скажіть, хіба така робота не радість? Хіба
така робота не щастя? Хіба така робота не насоло-
да?

Поки Микола Степанович «працював», час від
часу бавлячись ще й мисливською рушницею то в
прикарпатських лісах, то в білоруських (їздив
же досвід, як він тепер запевняє, переймати), то
в прибалтійських, — у довір'ї йому конторі та-
кож насолоджувалися. Перш за все, старший
бухгалтер (на правах головного) Світлана Мико-
лаївна Романенкова (до речі, теж народилася в
сорочечці) і касирка Брандзей Олена Михайлівна.

Вони були стурбовані одним: поки Микола Сте-
панович «десь у лісах працюють у поті чола», во-
ни трудилися, не менш потіючи, над підробкою

Без

документів. Брали гроші одна в одній під звіт.
І не десятками, не сотнями. Романенкова брала
тисячами. Скажімо, за п'ять разів вона взяла
4 тисячі 640 карбованців. Потім їй здалося цього
мало, почала брати гроші за комісовані рушни-
ці. Нібито виплачувала ті гроші власникам руш-
ниць, але за таким методом: один раз власникам,
чотири рази — таку ж суму собі. Ще набігла
тисяча карбованців.

Але всім давав «фору» в товаристві Михайло

перспективи

Олексійович Луканюк — продавець обласної ра-
ди УТМР, він же завсладом, він же найбільш
довірена особа Гунчака. Без Луканюка, треба ска-
зати, Микола Степанович Гунчак на жодній гал-
явині кроку не ступав. Луканюк розстеляв бре-
зент, Луканюк подавав вищих марок (і тільки ви-
щих) коньяки, Луканюк підносила закуски, Лу-
канюк розкладав вогнища, Луканюк розкидав кар-
ти, Луканюк — продавець пороку і шроту, їздив
з Миколою Степановичем по всіх угіддях навіть

досвід переймати. І от при такій завантаженості,
при такій заклопотаності він зумів, грубо кажучи,
украсти понад п'ятдесят тисяч карбованців. Як
він украв? Тут ми секретів Луканюка про всяк
випадок не видаватимемо. Досить того, що ними
володів сам Луканюк і трохи Гунчак. Принаймні,
Гунчак і це «трохи» заперечує. Він тепер усіх і
вся запевняє, що й сном і духом не знав про ті
гроші. Бо ж і справді, коли було Миколі Степа-
новичу замислюватися, звідки оті всі закуски, ко-
ньяки, сувеніри для приїжджих із столиці, гостей
перевіряючи, коли після перших двох-трьох
чарок Микола Степанович почував себе на сьо-
мому небі, світ ставав рожевим, хоч, треба ска-
зати, від землі він повністю не відривався, бо,
кажуть, часто співав:

Пиймо тут, пиймо тут,
Бо на небі не дадуть...

І як ви думаєте тепер поживає Микола Степа-
нович? Трошки гірше, але не так, щоб уже й по-
гано. Микола Степанович пішов на пониження.
Став рядовим інженером в одній з установ Іва-

но-Франківська. Світлана Миколаївна, поверну-
вши кілька тисяч карбованців у касу, пішла стар-
шим бухгалтером молокозаводу. А Михайло
Олексійович Луканюк? Цей сидить. Поки що си-
дить. І запевняє, що самому сумно.

— Пили, — ображається, — разом. Закусюва-
ли разом, їздили досвід переймати разом. А сид-
жу один. Несправедливо.

Цього разу з Михайлом Олексійовичем можна
погодитися. Бо, як кажуть, він має рацію.

О. ЧОРНОГУЗ.
м. Івано-Франківськ.

Коментарі поетичні про справи прозаїчні

РАДІТИ ТРЕБА

«Три роки обіцяють нам будівельники, що от-от закінчать спорудження водогону. Та, як кажуть, обіцяв пан кожих... У самому центрі селища — розрита траншея. Дощі розмили її і перетворили на болото, через яке ні проїхати, ні пройти. Що буде, коли все те замерзне?»

(З листа Ю. Родякіна з смт Петропавлівки Дніпропетровської області).

На запитання це «зимове»
Можлива відповідь одна:
А буде КОВЗАНКА чудова!
Зима ж надворі,
Не весна.

Тож діставайте ковзани,
І з них не сходьте до весни!

ЩАСТЯ НА ПРОЦЕНТИ

«Нам, здавалося б, пощастило: надійшли в продаж дефіцитні цвяхи малих і середніх розмірів у вигляді «Побутового набору цвяхів» (продукція херсонського заводу «Металіст»). Та от біда: в кожен набір якась нечиста сила на заводі досипала понад десять процентів домішок — усякого непотребу. Розрахунок у відправників, певне, був простий: ніхто з «ощасливлених» покупців не помітить того сміття...»

(З листа Р. Тарана з м. Івано-Франківська).

Магічне слово — ДЕФІЦИТ!
Хоч тут —

цвяхок малий, залізо...

Та деяким —
надійний щит:
Хитруй,

домішуй, скільки влізе.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Є люди, які в принципі не глухі, але не сприймають окремих звуків. Один, наприклад, маючи цілком нормальні органи слуху, не чує, проте, голосної арії цвіркуна, інший не вловлює цвіріння горобця і так далі.

Є підстави гадати, що керівники Полтавського відділку Південної залізниці теж страждають на отакій слуховий недолік. В усякому разі, екіпажі локомотивних бригад абсолютно у цьому впевнені.

...Мов змилений кінь, важко дихає тепловоз. По-заду — кілометровий хвіст товарних вагонів. З далеких мандрів повернувшись, важковаговик виліскує трудовим потом — чорнющим липким мастилом. Усім своїм виглядом трудяга-локомотив аж просить під теплий душ.

Здавалося б, що простіше — давай, поганяй до механічної мийки, яка є у кожному депо, — певна річ, і в Полтаві. На її будівництво тут не поскупилися, знайшли гроші й на утримання обслуговуючого персоналу. Але хтозна-кого банять на тій механічній мийці. Бо тепловози гасаять, як правило, нечупарні, замурані.

Після такої мийки машиністи обережно, мов по крижаному катку, ступають по стрімкому і такому липкому трапу. Ганчір'ям ретельно витираючи поручні, просуваються сторожко, повільно. П'ядь за п'яддю долаючи шлях до робочої кабіни, нетихим словом згадують тих, хто постачає їм напівзотліле клоччя.

Але тих сумнівних компліментів не чуять ні службовці, ні, тим паче, керівники локомотивних депо Полтави і Гребінки.

Відпочивши у Полтаві, гребінківські машиністи

самовіддано ведуть довжелезний состав і підбадьорюють себе:

— То не смертельно, якось допхаємося додому й на брудному тепловозі. Але незабаром поміняємося ролями з машиністами депо Полтава — ось тоді й вони закукурікають.

Справді, їхні полтавські колеги, котрі приводять свої важковагові состави до Гребінки, почувують себе тут не вельми затишно. Якщо для тепловозів тут є усе, що тільки їм забажається, — і вода, і мастило, й пісок, — то для перепочинку машиністів відведено приміщення, де... працюють постачальники місцевого депо. Гостювання, яке заважає роботі господарів, триває доти, аж поки вимушеним квартирантам не гукнуть:

— Состав для поїздки в Полтаву готовий!

Прощують машиністи до свого важковагового й укроте голосно міркують:

— І ось так майже двадцять років! Скільки можна тулитися в приймах у постачальників! Чи ж не можна за такий час спорудити службове приміщення для машиністів?..

Проте ремствування оте не доходить до слухового апарату керівництва локомотивного відділу.

Поки діждуться отого «Состав готовий!», в марудному очікуванні спливе не одна година. А бува й таке, що машиністи так і не дочекаються состава, щоб повести його у зворотній рейс. І тоді вони повертаються до Полтави пасажирками на чужому тепловозі. Так би мовити, «зайцями». Нерідко трапляється — їдуть отак один одному назустріч водії-пасажири — ці з Гребінки, а ті з Полтави. Розуміюче переглянуться: «Що, катаємось, брат?» — «Катаємось»...

— Доки ж ми будемо отак втрачати робочий час? — голосно питають «зайці» мимоволі у свого керівництва. А воно не чує. Не вловлює отих запитань, і квит. Ні з Кременчука, ні з Гребінки, ні з Лозової, ані з Полтави. Виняток становить хіба що депо «Жовтень», де зразковий порядок в усьому — від форми залізничника до зовнішнього вигляду локомотива.

Чим пояснити отак відносну глухоту? Кажемо — відносну, бо щодо всього останнього керівництво відділку залізниці має абсолютно нормальний слух: і якщо мова йде про преміальні, і про інші приємні речі. А от неприємних, критичних сигналів — не сприймає — ну, хоч у вухо стрель!

В. СЕМЕНО.

САЛИ ПЕРЦЮ!

«Про А. В. Гнатюк — завідувач дитячим садком № 6, що у місті Дубно на Ровенщині, люди по-різному відгукуються. Одні кажуть, що вона свою роботу любить. А дітей уже ж так любить, що навіть у відпустку не ходила, аби весь час біля діточок бути. Інші заперечують і доводять, що Гнатюк — навпаки — зовсім не любить роботу і занедбала її. І діточок спокійнісінько покинула і поїхала у відпустку, після якої за цю ж саму відпустку, ще й зарплату одержала. От піди й розберися...» — писали в листі до редакції дубнівчани.

«Перець» попросив Дубнівський міський комітет народного контролю таки розібратися у цій справі.

Як повідомив голова комітету тов. Синиця, Гнатюк, зловживаючи службовим становищем, оформила собі лікарняний лист і поїхала у відпустку. По приїзді, користуючись безконтрольністю міськвно, незаконно одержала зарплату. При перевірці було також встановлено, що завідувача працювала незадовільно, через що мали місце порушення трудової дисципліни, режиму дня дітей та інші недоліки. За все це Гнатюк А. В. з посади завідувачої звільнено.

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ

Дві байки

ОБ'ЄКТИВНЕ ДЗЕРКАЛО

— Я, приміром, як не дивно, —
Каже Дзеркало криве, —
Відбиваю об'єктивно
Все живе і неживе!
Той, хто дійсність прикрашає,
У брехні на повідку...
...Преса західна теж має
«Об'єктивність» отакую!

ВІДПРАЦЬОВАНА СТУПІНЬ...

— Ну, й полохлива ж, Ящірко, ти — жах! —
Сичав Вужак з-під кам'яної брили, —
Коли на тебе... налетів їжак,
Ти й власний хвіст від страху загубила!

— Хвоста я не губила, сам відпав,
Це — швидкості космічної прикмета:
Отак от відпадає, щоб ти знав,
І ступінь відпрацьована... ракети!

м. Донецьк.

ГУМОРЕСКА

Бігла щодуху Марія Іванівна, мов коза, через калюжі стрибала, задихалась, захекалась, по коліна забрюхалась, а проте до автобуса запізнилась. Хряпнув він перед самісіньким носом дверцятами і, натоптаний по самісіньке годі жінками, портфелями, чоловіками, мішками, сумками, дідами, корзинами й бабами, посунув далі, залишивши на зупинці хмару смердючого диму. Не встигне Марія Іванівна на службу вчасно добратися. Що ж його робити, як же бути? Таксі взяла б, так де ж воно?

Глянула сюди-туди, назад озирнулася і побачила знайомий зелений фургончик, тупоносий, опецькуватий, таким їздить Іван Іванович, завідувачий райшляхвідділом. Може, виручить сусідку свою? Вибігла на дорогу, проголосувала. Зупинився фургончик.

— Вам чого, чорнобрива?

— Ой, сусідоньку дорогесенький, підкиньте до газконтори, на роботу запізняюсь.

А Іван Іванович жартує, він сьогодні в добром гуморі.

— Як же не підкинути таку жіночку чудову? Підкину, хоч і не туди їду.

А настрої у Івана Івановича добрий сьогодні тому, що в районі достроково закінчено ремонт доріг, — вчора рапорта відправив керівництву своєму безпосередньому. А завтра

— Як би задобрити керівництво колгоспу, щоб воно нам притулок дало?

ще одне свято — день народження дружини. Тут уже самим рапортом не відбудешся: везе Іван Іванович у фургончику ящик горілки та два ящики пива, та закуски всякої у кульках та пакунках.

Сідає Марія Іванівна в кабінку, а Іван Іванович підморгує їй по-парубоцькому й пригосає колючими, неокітливими жартами, мов тупою пилкою пиляє:

— Як же не підкинути таку балерину? Та на край світу підкинув би, а не тільки до газконтори, хоч і старувата вже...

В інший час та на іншому місці за такі дотепи Марія Іванівна так би його відбрила, що язик йому в роті кілком би став, а тут доводиться терпіти, — на чиему возі їдеш, того й слухай мовчки, не огризайся.

— Як же не підкинути, — теревенить далі Іван Іванович і не встигає доточити чергового дотепу. Фургончик влітає в широченну калюжу, його кидає в один бік, потім у другий, потім підкидає вгору, щось гупає, грюкає, бряжчить, дзеленчить, Іван Іванович тисне на гальма, зупиняє машину й переляканими очима дивиться на Марію Іванівну.

— От тобі й підкинув, — розгублено каже він, — от тобі й сабантуй, оце тобі іменини...

Марія Іванівна дивиться на годинник, поквалливо вилазить з кабінки просто в калюжу, їй вода не страшна, на ній гумові чобітки, та й поспішати треба, чверть години лишилося, якось уже добіжить до своєї газконтори. Ніколи їй розпитувати, що там бряжчало та дзеленчало.

Підкинув хоч до калюжі — й за те спасибі...

А для Івана Івановича вилізити з кабінки — річ складніша. Він з жалем дивиться на свої модельні черевики, але не роззувається, боїться простудитися. Закочує голоші, брєохає по воді, заглядає в кузов і за голову хапається. Там все змішалось: ящики з битим склом, горілка з пивом.

— Оце тобі рябчик, — гірко жартує Іван Іванович, перебирає потрошені пляшки й, дурнувато посміхаючись, зливає з них горілку в шкіряний картуз. Потім мие руки дощою водою, дістає з кишені папірець, витирає ним пальці, роздивляється, що на тому папірці написано, й сердито спльовує: то копія звіту про достроковий ремонт шляхів...

Неля КАСЯНЧУК.

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Меблі вирішили поки що не купувати. Тепер так багато розлучень!

ЗООАФОРИЗМИ

● І між Орлів трапляються по-лохливі ворони.

● Бик завжди зрозуміє Індіка, коли мова йде про червоне.

● Хоч безкрилий, зате мілко плаває.

● «І мухи не зобидить!» — написали в характеристиці Павука.

● Кожна пісня півня може стати лебединою.

● «Ну й що, що дурний? — казав Осел, — зате маю оригінальні вуха!»

● У вигляді жіночих шубок звірі стають для нас особливо дорогими.

● Будили в ньому совість, а розбудили звіра.

Г. АРАБХАНОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Сказати, щоб парторг колгоспу імені Чапаєва (село Мар'янівка на Запоріжжі) Смоляний Я. М. не бував у конторі, не можна. Але й застати його в конторі було важко. Зранку примчить колгоспною автомашиною, заскочить на хвилю і знову десь зникне. Бо любив він дуже на машині гасати. Особливо, коли був під «мухою». Мабуть, і досі ганяв би, якби якось оковитої не перебрав і машину не розбив. Отакого листа Перець одержав від колгоспників.

Секретар Куйбишевського райкому Компартії України Г. Д. Головенко повідомив редакцію, що факти, викладені в листі, підтвердились. Матеріали перевірки розглянуто на партійних зборах. За автодорожню пригоду, скоєну у нетверезому стані, Смолянському Я. М. оголошено партійне стягнення, з посади звільнено.

Книголюбів бувають різні. Одні збирають твори класиків, другі — буністичні видання, треті — енциклопедичну літературу, четверті — детективи. А у Миколаєві...

— Від цих книголюбів одбою немає! Розперезалися — далі нікуди! — розводять руками продавці магазину № 65 харчоторгу Центрального району. — Як причепляться: дай їм «Книгу скарг» — і баста! Наче у нас не продуктовий магазин, а читальня якась. «У бібліотеку ідіть, якщо почитати приспічило!» — відповідаємо. А вони — нуль уваги. «Книгу скарг!» Ось до чого книжковий бум людей доводить. «Книги скарг» почали збирати. Не вірите? Ну, це ваша особиста справа. Тільки у нас недавно одну «Книгу...» — тютю... Уквали. Для чого? Не знаєте? Отож бо!.. І щоб ми її тепер у торговому залі на спеціальному стенді тримали? Щоб кожен міг підійти і... А дзуськи! Нехай питають, нехай хрипнуть біля прилавка. Мало, кому чого захочеться. Ми тепер бережемо її, як зіницю ока.

Ще дужче бережуть «Книгу скарг» у магазині «Море» об'єднання «Миколаївриба».

— О, ще один книголюб знайшовся! — скептично глянула на мене продавщиця. — Он там питає! — показала вона хвостом оселедця на кабінет завмага В. О. Дмитрієвої.

— А Валентина Олександрівна в управління поїхала. «Книгу скарг» забрала з собою, — радісно повідомила мені заступник завідувачою магазину Т. В. Просянова.

Подзвонили в управління.

Незабаром прибуває В. О. Дмитрієва, але... без «Книги скарг».

— Та вона десь тут! — Валентина Олександрівна кудись зникає і хвилину через десять приносить таки, старанно замотану в целофановий мішечок. — Просто у нас був випадок, коли один... книголюб її украв. Добре, що наші продавці швидко

бігають. Наздогнали, і... забрали. Тепер, бачите, не вкрадуть.

— Це точно! — погодився я. — Цікаво, а чим же «Книга скарг» того книголюбів привабила?

Перегорнув кілька сторінок:

«Шановний покупець! Вашу скаргу розглянуто на зборах колективу магазину. Продавцю Гельфонд оголошено догану і всі продавці попереджені...» «Шановний покупець! Вашу скаргу розглянуто на зборах колективу магазину. Ст. продавцю тов. Миколаєвій оголошено догану...»

— Аякже! Порушникам правил торгівлі спуску не даємо! — прокомментувала записи Валентина Олександрівна.

— А на рішення тих зборів можна глянути?

Шукали, шукали...

— Немає їх, — нарешті признався В. О. Дмитрієва.

Якби про це окомилування зна-

ли «шановні покупці», автори скарг, то, мабуть, не псували б нерви, чекаючи, коли Валентина Олександрівна повернеться з управління... з «Книгою скарг». Не тишили б себе думкою, що «справедливість восторжествувала». Не вислуховували б «високохудожні епітети», якими їх охарактеризовували працівники прилавку. Не ламали б списи об стіну байдужості і бюрократизму. Не доводили б себе до передінфарктного стану.

На жаль, покупці про це не знають. А тому терпеливо топчуться біля прилавків і вперто вимагають:

— «Книгу скарг»!

— «Книгу скарг»! — повторюю їхні слова у магазині № 22 Миколаївського міськкоопторгу.

— А для чого? — береться в боки молодший продавець С. П. Калинченко.

— Подяку написати, — змінюю я тактику.

— Ага, знаємо ми ваші подяки.

— Так дасте чи ні?

— Не дам. Немає її...

— А де ж?

— Завідувача магазином з собою забрала. Вона буде хвилину... через сорок. А може й не буде. Ясно?

Після довгих переговорів С. П. Калинченко нарешті дістає із-за банки з томатним соком «Книгу скарг». У ній не було жодного запису. Але це мене вже не здивувало.

Не здивувався я, коли побачив, що останній запис у «Книзі скарг» магазину № 18 міськкоопторгу зроблено ще у квітні 1979 року. Бо її мені за першою вимогою теж не видали. Так, як і у салоні обручок Миколаївського головного магазину «Укрювеліртторгу». Довго бігав я від касира до кабінету завмага і з кабінету до касира, щоб побачити «Книгу скарг» магазину № 24 (харчоторг Центрального району)... І т. д., і т. п.

І, звичайно, причину цього треба шукати не в тому, що «розперезалися миколаївські книголюбів», а в низькій культурі обслуговування.

Та якби я сказав, що усім у Миколаєві «Книга скарг» така недоступна, то це була б, м'яко кажучи, велика неправда. Є товариші, яких із нею зустрічають аж на порозі магазину... Це і директор харчоторгу Центрального району І. С. Рогачов, і директор Миколаївського міськкоопторгу В. І. Потьомкін, і начальник обласного об'єднання «Миколаївриба» А. І. Пешенін...

Переглянувши «Книгу скарг», вони схвально кивають головами і підбадьорливо говорять:

— Так тримати!

І працівники прилавка тримають. Міцно!

За що, за що, а за це керівництво може бути спокійним.

М. ПРУДНИК.

м. Миколаїв.

Межа че золото

ГУМОРЕСКА

Вечір. Ганна щойно прийшла з буряків. Ноги й увесь поперек гудуть від утоми, але щоки, підрумянені колючим осіннім вітерцем, горять, як першосортні жоржини. І очі світяться весело: ланка сьогодні закінчила копати буряки.

Чоловік Ганнин, Дмитро, лежить на дивані, кожухом прикривши босі ноги, шурхотить свіжою газетою.

— Прийшла? — відірвавшись на хвилину від читання, піднімає Дмитро розкудану голову.

— Прийшла, прийшла, — озивається Ганна, хучаючи на замерзлі пальці. — А ти все лежиш?..

— Е, облиш, — шморгає носом Дмитро. — Знову штрикаєш... Я оце лежу собі та й думаю: до чого ж мудрі оті, що газети пишуть! Взяти, приміром, Данила Тетерукового. Ну, всі ми у селі знаємо, що він Данило, на комбайні працює. А прочитай про нього в газеті? Га? Капітан степового корабля — ось, виявляється, хто наш Данило. Звучить!

— Ще й як звучить, — пораючись у хаті, озивається Ганна. — Бо Данило трудяга. Не бійся, про тебе не напишуть...

— Знову за своє, — сумно зітхає Дмитро. — Я їй за образи, а вона — підвези. Тут поняття треба мати. От ви у себе в ланці: «буряки, буряки»... А як гарно про них пишеться! «Солодкі корені!» Звучить, їй-бо, звучить...

— Дати б тобі, — зауважує Ганна, — разом з отим, хто так гарно пише, сапку в руки. Тоді б ви побачили, які вони солодкі...

Дмитро не здається. Він навіть наважився звисити босі ноги з дивана.

— Черства у тебе душа, Ганю. Як позавчорашній корж. Я ж кажу: тут поняття треба... Знову ж, візьми картоплю. Картопля — воно, здавалось би, картопля і є. Аж ні — пробачте: «другий хліб»! Га?

— А третій хліб — це що? — мимохідь кидає Ганна.

— Як — «третій»? Що значить — «третій»? Темна ти баба. Темна, як три ночі вкупі. Тонкого поняття нема у тебе. От ти мені скажеш: «Піди вугілля внеси, котел розпалити треба». Вугілля... Темне, з пилюкою... А воно ж, виявляється, — «чорне золото»! Га? Звучить?.. Ото ж то. А ще ж є «біле золото», «м'яке золото», «голубе золото»... Ні, що не кажи, а є голови на плечах у тих, що пишуть. Звичайний собі льон — і то вже не льон, а «поліський шовк». До чого вже наш ставок колгоспний осокою заріс, а і той, як по-мудрому, — «голуба нива»...

Ганна слухає, слухає, а тоді:

— Ти-но встань із дивана та натовчи свинячі «другого хліба», бо он верещить, наче її живцем смалять. Та вікидай із хлівця «вітаміни родючості», бо вже ногою ступити ніде...

— Та чекай... — ховаючись під кожух, тягне Дмитро, — потім...

— Ох, лежню ти, лежню — безнадійно махає рукою Ганна. — Лежаче золото, одне слово. Чи, може, оті, що так гарно пишуть, якось по-іншому тебе назвуть. Щоб звучало...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дехто з жителів села Тимченки (Харківщина) сіяли на своїх присадибних ділянках гречку. А бригадир місцевого радгоспу «Жовтень» Таранець К. Г. дивилася на них як на диаволів: — «І навіщо отой зайвий клопіт!» І довела, що гречку можна мати і не сіявши. Щоправда, довела це не таким вже й оригінальним методом: просто з комори колгоспу поцупила собі два мішки гречки. Дізналися про це люди. Дізнався про це й директор радгоспу і дуже

розсердився. Так розходився, що навіть на Таранець стягнення наклав. А бригадиром її залишив. З таким його рішенням не погодилися робітники радгоспу і написали про це редакції.

Після втручання в цю справу Перця, голова Готвальдівського комітету народного контролю Н. І. Бондар повідомив, що вказані у листі факти підтвердилися. Таранець К. Г. із посади бригадира звільнено.

ТРАНСПОРТЕР

ГУМОРЕСКА

— Я це все ось як уявляю, — ледь примруживши очі, сказав провідний конструктор. — Невеличкий пересувний пристрій з автономним електроприводом. Легка, гнучка, металева стрічка ніжно і плавно несе вантаж у потрібне місце.

— Ні, ні і ще раз — ні! Стрічка не може бути металевою. Адже транспортуватиме вона делікатний вантаж: буряки, картоплю, яблука, огірки, капусту, а то й кавунчики, — словом, усе те, що боїться механічних пошкоджень, — заперечив заступник головного технолога. — Потрібне щось підвищено пружне і еластичне.

— А основна конструкція повинна бути легкою і мати максимум рухливості, — зауважив старший інженер, — цього можна досягти... — Він присів і дубчиком почав креслити на піску ескізи.

— Цікаво, скільки часу піде на виготовлення такої штуківини? — запитав конструктор.

— Транспортера?..

— Еге ж.

— Рік-два, якщо згідно з документацією...

— Можна було б і швидше, — прикинув заступник головного технолога. — Я гадаю, при бажанні за місяць можна було б випустити легкий транспортер, здатний доставляти вантаж із будь-якого кінця вагона безпосередньо на автомашину.

— Або ж у мішки.

— Або ж у ящики.

— Або ж у сховище.

— Або ж, або ж... — передражнив усіх старший групи. — Ану, беріть вила в руки та до праці. Сутеніє вже, а ще піввагона вивантажити треба... Ач, буряччя — як голови!..

І заводська шефська група, яка прибула на бурякозбиральну кампанію, приступила до роботи...

Анатолій ПАНАСЕНКО.

м. Одеса.

Літературна
спадщина

ПОДИВИВСЯ

Купалась жінка в хвилях голубих,
І сяяло у сплесках смігле тіло.
Я ж зацікавив, я зрушити не міг...
А жінка та, як мати породила.
...І я заляк у затінку осик,
Оголеністю вражений земною.
Олесь ДОРІЧЕНКО. Збірка
«Осягнення».

Купалась жінка в хвилях голубих,
І сяяло у сплесках тіло голе...
А я — в кущах. Закляк. Завмер.
Притих.
Ми вдвох. І жодної душі довкола.

Аж відчуваю, хтось за лікоть — сіп!
Стоїть один і каже хрипливато:
— Й тобі ото не соромно! Ну й тип...
Це ж некультурно — нишком підглядати!..

А я йому: — Чого ж, і ти дивись
На цю красу, на форми дивно-юні...
Та раптом він мене у вухо — блись!
...То чоловік був юної красуні.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Незвичайні ситуації

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Якесь чудило: відмовився видавати свою книгу.

— Несіть до мене, я скоріше приймаю!
— А я чесніше розраховуюся!

Сильна конкуренція.

— Що ви, що ви! З вас — ні копійки. За цей рік я вас так пообравував, що ви можете прийти з друзями в бенкетний зал і повечеряти безплатно.

— А брак у вас буває?
— А що це таке — брак?

— Нічого, що пізня година, нічого, що діти сплять. Проходьте, пригощайтесь, я гостям завжди рада.

ФЕНОМЕН

Є люди, здатні бачити крізь стіни, є такі, що відгадують думки на відстані, заочно лікують... Хоч як усі ці чудеса і виглядають фантастично, проте кожен феномен неодмінно має під собою науковий ґрунт.

Тому, коли слава про знаменитого Хрупчака докотилася до виставки, тут одразу загальною здивування конкретизувалося в одностайне — «Яким чином!» Яким чином міг цей Хрупчак із першого погляду визначити, на якій фабриці пошили ваші брюки!

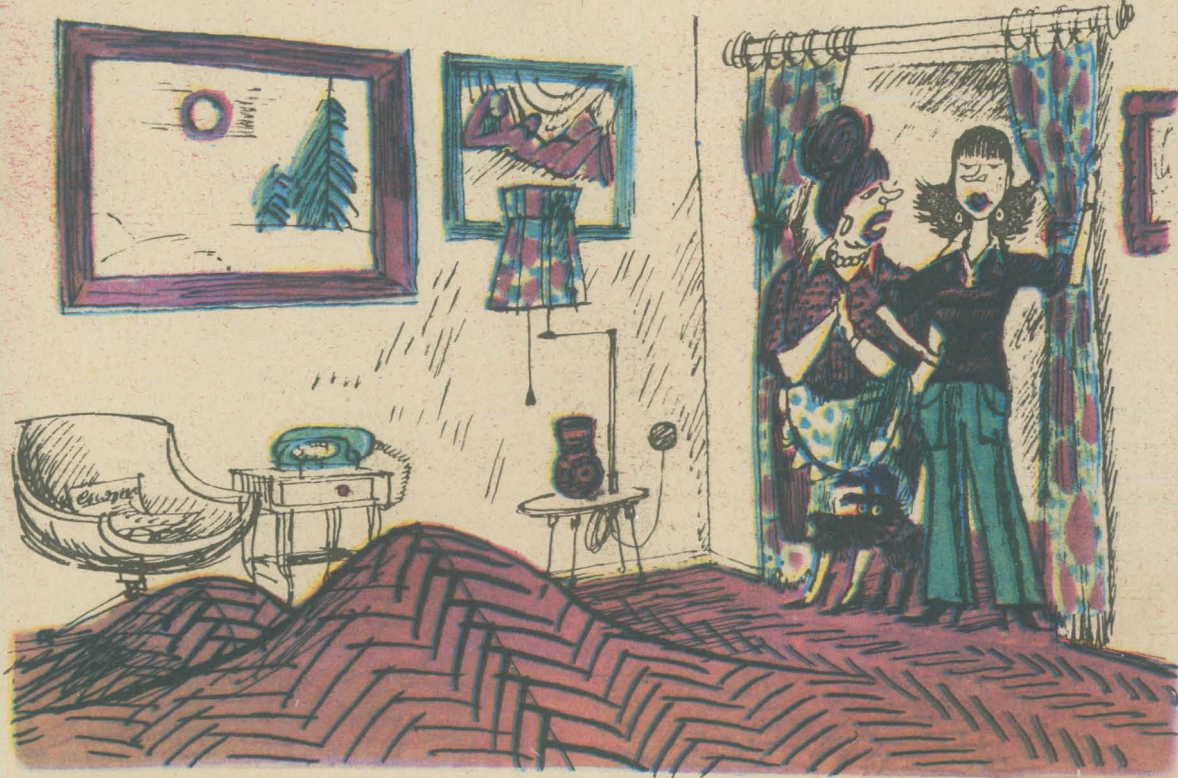
Звичайно Хрупчака запросили на чергове засідання виставки. Він одразу погодився на очах у присутніх продемонструвати свої дивовижні здібності.

— От ви, — сказав Хрупчак, звертаючись до чоловіка, який скромно стояв біля підвіконня, — носите брюки виробництва херсонської фабрики «Більшовичка»!

— Правильно, — розгублено підтвердив той. Присутні вражено загули.

— Мушу вас розчарувати, — посміхнувся Хрупчак. — Нічого надзвичайного тут немає. Продукцію цього підприємства важко переплутати з іншою. Річ у тім, що чоловіки в брюках херсонської фабрики завжди стоять. Бо сісти в них неможливо: брюки одразу попадають по швах.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А в нашій квартирі паркет теж викладений «йолочкою».

ДЛЯ МУЗЕЮ

Звичайно, в недалекому майбутньому вози, а зокрема, парокінні стануть музейними експонатами. Працівники Кіровоградського обласного заводу вже сьогодні роблять усе, щоб їхня продукція нічим не поступалася кращим музейним експонатам. Вони випускають вози такі розхитані, з такими деформованими колесами, що хоч одразу вішай на них табличку: «Експонатів руками не чіпати!». 60 таких парокінних возів прибуло на нашу виставку.

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

ВІДГАДАВ

Дивлячись на цю велетенську брилу, присутні губилися в здогадках:

- Уламок тунгуського метеорита?
- Новий будівельний матеріал?
- Скульптурна група абстракціоніста?

І тільки один із присутніх, прийнявши, визначив:

— Мабуть, то відходи кондитерського мистецтва...

Його відповідь виявилася найближчою до істини: ця неоківирна брила і була нічим іншим, як тонною пряників виробництва Березнянського заводу продтоварів (Ровенщина). Облізли, потріскані, вони втратили товарний вигляд і всі злиплися.

Про ці пряники не скажеш: «Іжте на здоров'я!».

ЩОБ НЕ ПЕРЕПЛУТАЛИ

Кожне кондитерське підприємство прагне свою продукцію подати якоюсь оригінально. Щоб, скажімо, їхні цукерки відзначалися якимось особливим смаком, формою, упаковкою. Дегустатори нашого залу дійшли одностайного висновку, що з такою задачею успішно впоралися на Чортківській кондфабриці (Тернопільська область). Три тонни цукерок «Шкільна» і «Старт» неповторно оригінальні. Якогось не-виразно-брудного кольору, вони деформовані настільки, що їх ні з якими іншими цукерками не переплутаєш.

ВІЗИТ МАЙСТРА

У двері стукали настирливо і впевнено. Так могла стукати лише людина, переконана, що на неї чекають.

— Я майстер по ремонту, — відрекомендувався чоловік. — Сподіваюся, не дуже запізнився?

— Але ми не викликали майстра — розгубився господар.

— А мене й не треба викликати, я сам знаю, коли треба прийти, — сказав майстер, скидаючи пальто.

— Та запевняю вас...

— Не треба мене запевняти. Якщо маєте сумніви щодо якості моєї роботи, спитайте у сусідки навпроти... Ми клеїмо так, що ніяка сила...

— Не треба мені нічого клеїти, — вигукнув господар.

— Можемо й повністю замінити, як вважаєте, що клей уже не допоможе...

— І міняти нічого не треба, — наполягав господар.

— Та що ви мені голову морочите, — образився майстер. — Ви лінолеум виробництва одеського заводу «Більшовик» позавчора в госпмазі купували?

— Купував.

— І вам не потрібен майстер?

— Бачите, цей лінолеум ще в рулоні...

— А, так би й казали! То давайте ми розгорнемо цей рулон, і ви побачите, що лінолеум весь у дірках, весь потертий, в подряпинах. Без ремонту тут не обійтись. А то я вже злякався. Вирішив, що помилився.

— А раптом мені попався якісний? — висловив припущення господар.

— Ніколи, — впевнено заперечив майстер. — Уся остання партія — майже вісім тисяч квадратних метрів цього лінолеуму — суцільний брак.

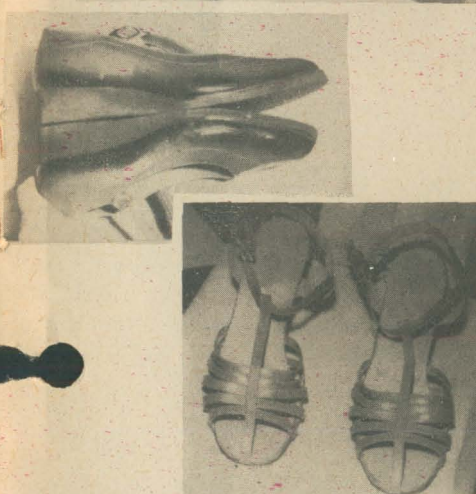

ПОДЯКА

Шановний виставком! Хочу через вас подякувати працівникам Заложцівської шкіргалантерейної фабрики, що на Тернопільщині, за чудові дорожні сумки, які вони виготовляють. Ви, мабуть, здивуєтеся. Мовляв, ці сумки і слова доброго не варті: усі в зморшках, якісь деформовані, підкладка стирчить і вилазить. Але я не про зовнішній вигляд цього витвору. Вигляд у тих сумок і справді страшний. Та зате ця сумка зіграла в моєму житті неабияку роль. Для мене поїздка чи то на курорт, чи то у відрядження була справжньою мучкою. Як почну збиратися — і те потрібне, і без того не можна. А завдяки цій сумці я переконалася: треба завжди брати з собою мінімум речей. Уявіть, приїхала я на відпочинок, кинулася відкривати сумку, а замок заїло. Що тільки я не робила, не відчиняється! Так і привезла нерозпакованими речі додому. Адже, переконалася, без них можна було обійтись! І в кількох моїх знайомих — така ж само історія. І сумки того ж самого виробництва. Отже, передайте спасибі дорожньому бракоробам за чудовий урок, який вони мені мимоволі дали.

З повагою.
Г. КОМПАКТНА.

Телерепортаж

Сьогоднішню нашу передачу ми ведемо з виставки взуття, яка відкрилася в універмазі селища Володарського на Донеччині. Відвідувачам виставки пропонуються сукняні чобітки виробництва Миколаївської взуттєвої фабрики. На обох чітко відтиснуто номер — 25. Проте лівий чобіток на три номери більший за правий. У парі жіночих туфель цієї ж фабрики, навпаки, права виявилася на два номери більшою за ліву.

Взуттєвики м. Донецька прислали сюди свої експонати: пару босоніжок, з яких кожна — на одну й ту ж, праву, ногу, а також жіночі туфлі, з яких одна туфля — чорна, а друга — темно-коричнева. (Оскільки наш телевізор чорно-білий, на екрані цієї змову сказати, «парі» не покажемо).

Перш, аніж відкривати виставку, володарські торговельники попросили керівництво обох фабрик прокоментувати свою продукцію. Ось що відповіла начальниця ВТК Миколаївської фабрики тов. Сморжевська: «Распаровку фабрика не підтверджує».

Отак, «Не підтверджує» — і гап-лик. І ходіть здорові. Як, запитуете, ходити? А отак: у більший чобіток чи там у туфлю наштуйте якоїсь вати або щось, взувайте і шльопайте! Нині в моді асиметрія, може ми, розумієте, спеціально для вас старалися, щоб воно було, розумієте, сучасно, у ногу з прогресом, а ви ще й кирпу, бач, вернете!

Не менш сердита відповідь прийшла і з Донецька: «Распаровка произведена по вине торгующей организации. Объединение не принимает. Нач. ОТК» (підпису немає).

Отже, коли працівники володарського універмагу остаточно переконалися в тому, що «об'єднання не приймає», вони й вирішили влаштувати цю виставку. З надією, що, може, все-таки хтось із сучасних модників позаздриться на таке архімордерне взуття. Спробує, так би мовити, угнати за модою... в розпарованих босоніжках!

Вели передачу
В. КОСТЕНКО та Г. АНІМЦА.

Мал. Т. ЮНАКА

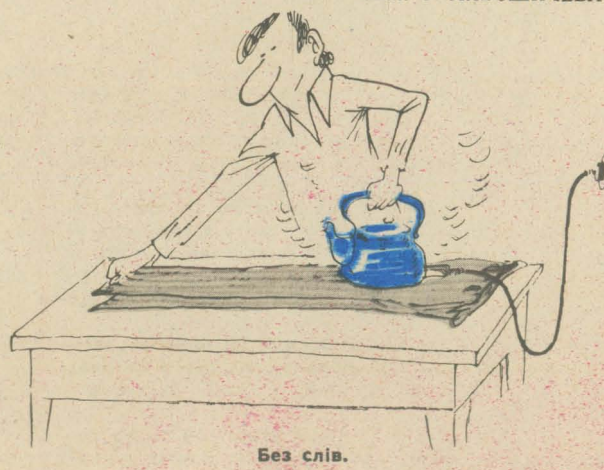
Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

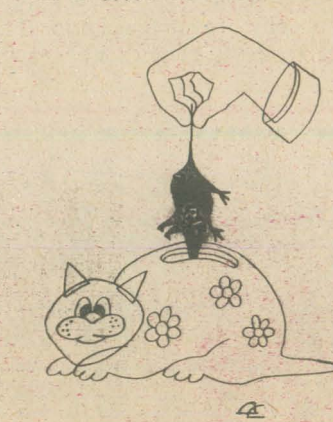
— Що ви, що ви, Петре Петровичу! Ми тут не сидимо, славши руки.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

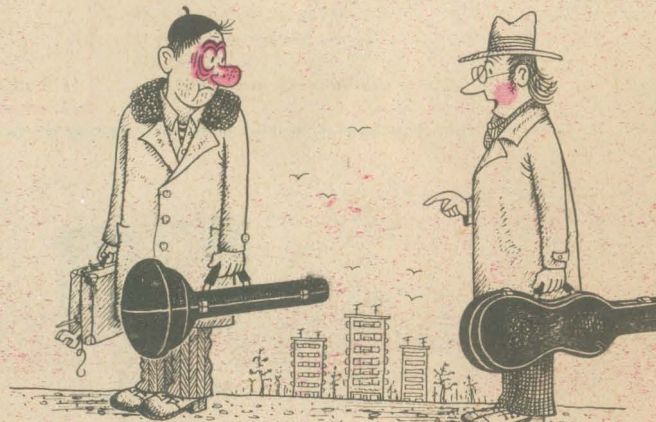
Без слів.

Мал. В. ДІДКОВСЬКОГО

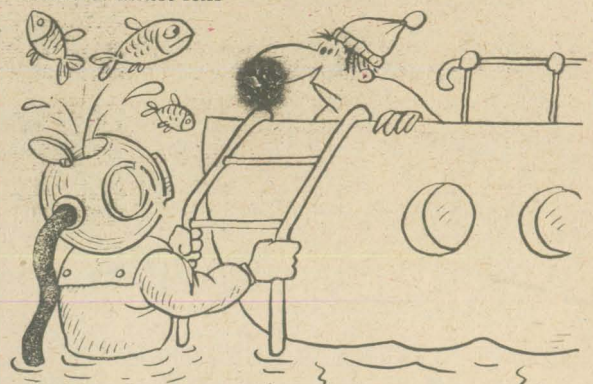
Без слів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Скажіть, будь ласка, а на чому ви граєте?

Мал. Є. МИЛУТКИ

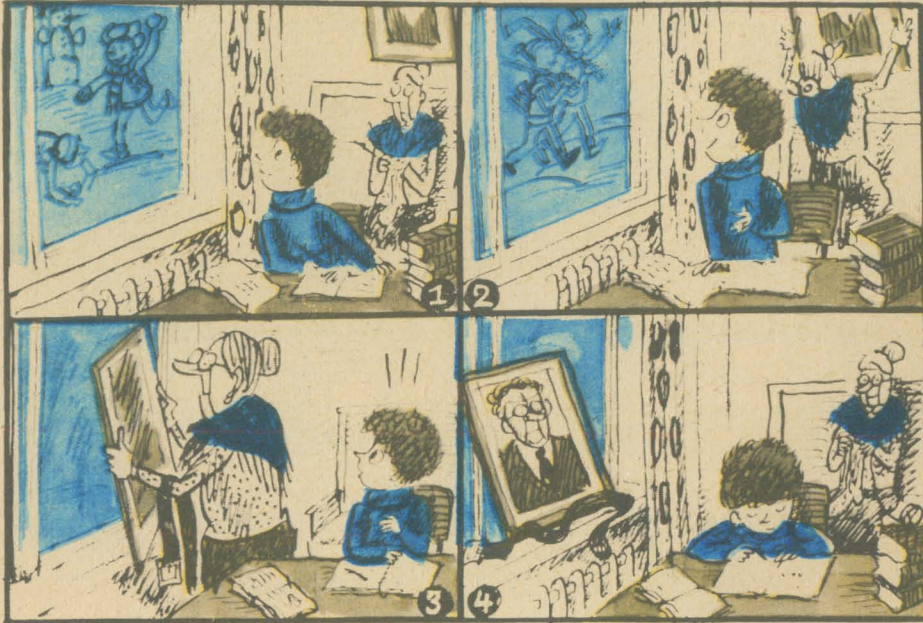
Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВЧИТЕЛЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мама кубики
купила,
Щоб читать
я ляльку вчила.
Я усі вже букви
знаю
І слова із них
складаю.
Ну, а лялька —
ще мала,
Тільки вивчила:
«уа!».
Марія МУХА.

ЯК СВАРКА ВРЯТУВАЛА КАРАСИКІВ

Раз карасики пливли
Й біля берега знайшли
Дощового черв'яка.
Вийшла сварка,
Ще й яка!

Перший каже:
— Буде мій!
Другий каже:
— Ні, не смій!
Я раніш його уздрів!..
Третій:
— Хочу черв'яків!!!

Мимо плив лінивий лин.
— Що за шум? — сказав
малим. —
Досить марних балачок!
То для мене черв'ячок.
Хап! — і втрапив на гачок.

СОН І СОМ

Гнат учора бачив сон,
Що йому спіймався сом.
Ну й сомиче!
Ну і сом!..
Ледве сом вмістився в сон.
Гнат на річку біг крізь сон.
Витяг вершу. Де ж той
сом?..

Не схотів ловитись сом,
Бо підгледів Гнатів сон.

Василь САГАЙДАК.

НЕВДАХА-ХЛІБОРОБ

Влітку півник спав, гуляв,
Взимку він голодував.
— Буду я інакше жити —
Запасуся власним житом!..
Він зорав, засіяв лан,
Виривав щодня бур'ян,
А коли настало літо,
Уродило гарне жито.
В качки косу попросив,
Стигле жито покосив,
Колоски зв'язав у сніп,
Приволік старенький цп.
Швидко жито змолотив,
Перевіяв, просушив
Та й насипав у мішок

По самісінький вершок.
Потрудився півник вдало:
Жита виростив чимало.
Тільки дірку (бо спішив!)
У мішечку не зашив.
Йшов додому, а з мішка
Золота лилась ріка.
Біг позаду ховрашок
І збирав зерно в мішок.
Як прийшла зима холодна,
Знову півник був голодний,
А маленькі ховрашки
Їли з маком піріжки!

Ігор СІЧОВИК.

НА КЛАДЦІ

Над річкою провисла ву-
зенька кладка, з'єднуючи дві
половини села.

Якось у неділю на кладочці
стрілись Юра і Гена. Один по-
спішав до магазину, а дру-
гий — у кіно. Стоять посеред

кладки і не можуть розмину-
тись.

— Давай я першим пере-
йду, — сказав Гена.

— Ні, краще я першим! —
наполягав Юра.

— Ти казочку читав про
двох впертих баранів?

— Читав.

— Юро, ми з тобою не ба-
рани, а люди, тож давай ро-
зійдемося мирно.

— Давай!

І розійшлися.. по домівках.
Бо так і не дійшли згоди, хто
ж все-таки першим мусить
поступитися дорогою.

І. ПРОКОПОВИЧ.

ТРАКТОРИ-САМОГУБЦІ

І чого йому тільки не вистачало, отому Т-75?.. Новесенький же був трактор. Тільки з заводу. Пальним його, знаєте, заправили. Щедро, по вінця.

Змастили... Хазяїна йому дали — тракториста Петра Леонідовича Коваленка.

До діла пристроїли. Чого-чого, а роботи в колгоспі для трактора — хоч відбавляй. Не вам розказувати.

Ну, словом, усе чин-чином...

А він узяв та й згорів!

Позбігалися, звісно, люди, давай гасити... Куди там! Він же не просто так собі горів — він же спочатку скирту соломі підпалив, а тоді впритул до неї під'їхав — і той... Самозапалився.

Шум, гам, міліцію викликали... А що міліція? Ну, приїхав начальник райвідділу внутрішніх справ, ну, походив біля купи горілого залізничця, язиком пошмакував — та й теж розвів руками: нічого не вдієш, самогубство! Ні керівництво колгоспу, ні тракторист тут абсолютно не винні. Та й що вони, справді, могли вдіяти, як отій клятій машині прибандюрилося на себе руки накласти? Ні, вони могли його вдержати... Як-не-як, сімдесят п'ять кінських сил. Спробуй удерж!

А якого злидня тут, справді, йому бракувало — піді розберися. Воно ж залізо, говорити не вміє. Дирчить і дирчить, а що там воно означає на його металевій мові — кат його зна. Сказати б, від самотності сам себе порішив — так ні ж. Був поєднаний ще на заводі з гідравлічною тракторною лопатою. Так що ніби й той... Не холостяк. Може, вони там удвох чогось між собою не поділяли? Знаєте, як воно в сім'ї буває: заведуться отак

чоловік із жінкою — і гир-гир-гир, гир-гир-гир... Ну й догиркалися.

Словом, тепер ніхто не скаже, чого у колгоспі «Росія» Оратівського району на Вінниччині покінчив своє залізне життя самогубством новісенький трактор Т-75 разом із гідравлічною тракторною лопатою, вартістю 7368 крб. Посумували-посумували за ним та й забули.

Але якимсь воно побитом стало відомо у Вінниці. Приїхала звідити велика комісія: цікаво усе-таки, випадок не рядовий! Не кожного дня трактори самі себе спалюють...

Почали члени комісії тут ходити, нипати, копірситися. І докопирсалися ось до чого.

Є у нас, знаєте, категорія скромних, але талановитих людей, які багато про себе говорити не вміють, та вже коли за щось візьмуться, то — держись! Ну, так-таки усе просто аж горить у їхніх руках!

Отож вищезгадана комісія і зробила висновок, що такі талановиті люди живуть і в колгоспі «Росія». І перш за все до них треба віднести голову цього колгоспу Василя Павловича Заболотного.

А за ним — бригадира першої тракторної бригади Євгена Яковича Янчука.

А потім ще й бригадира другої тракторної бригади Миколу Федотовича Мельника.

Ну, й певна річ, тракториста Петра Леонідовича Коваленка, якого ми тут уже згадували, та деяких інших механізаторів, яких ми перераховувати, заради економії місця, не будемо.

Так от, ці люди саме й належать до таких умільців, у кого в руках буквально усе горить. Без перебільшення!

І не тільки горить, а ще й іржавіє, гниє, ламається, заростає бур'янами...

Пишними суцвіттями будаків укрилися, розкидані як попало, не очищені від болота культиватори, котки, зчепи плугів... Серед буйних плантацій лободи та щиріці стоїть дисковий лушпильник з лепом на дисках... Розкомплектований, іржавий, у соломі та грязюці покинутий трудяга-гноєрозкидач... Товстим шаром бруду й мазути покритися силосний комбайн, з якого навіть не злили відпрацьоване масло...

А насосні станції!.. А буряконавантажувачі!.. А сівалки!.. А...

Продовжувати цю розповідь просто не наважусь: боїмося, що в читача вже й так волосся дибки стає...

А от керівництво колгоспу «Росія» — народ хобробий. Згорів у них позаминулого року трактор Т-74 — списали і бровою не повели. Згорів оцей, із лопатою, — теж списали. Подумаєш, багатство!

Спишуть, очевидно, і все інше, що в них іржавіє, гниє, ламається, заростає бур'янами. Якщо їх, звичайно, вчасно не зупинять.

Поживемо, як кажуть, — побачимо.

В. БОЙКО.

ГУМОРЕСКА

Я завжди вважав, що груба фізична сила — ніщо перед силою інтелекту. А останній випадок остаточно переконав мене в цьому...

Вже сутеніло, коли я повертався з бібліотеки. Рука відчувала приємну вагу портфеля з кількома томами книг моїх улюблених авторів, і, неквапно крокуючи тихою алеєю безлюдного оці порі скверу, я уявляв, як приїду додому, зручно вмоцуюсь на затишній канапі і з головою порину в захоплюючий світ пригод героїв Гомера та Евріпіда...

— Папашо, — раптом пролунав чийсь хрипкий голос, — дай закурити...

І переді мною, немов із-під землі,

з'явилась похмура кострубата постать.

— Вибачте, не палю, — ввічливо відказав я і хотів був іти далі.

— Не палиш? — перепитала постать. — Погано... Тоді давай десятку та я збігаю по цигарки... Доки гастрономи відчинені...

— На жаль, таких грошей у мене зараз немає, — похитав я головою.

— Пусте! — заспокоїв мене мій несподіваний співрозмовник. — Он піджак у тебе ще майже зовсім новий. Та й годинника, бачу, маєш. Думаю, на цигарки вистачить...

— Та це ж звичайнісінький грабіжі! — обурився я. — А вам відомо, що за часів імператора Августа у давньому Римі злодіям...

— Тільки без екскурсів у історію, папашо, — доброзичливо порадив мені грабіжник. — Скидай піджак, та швиденько...

— Але ж, товаришу, де ваша етика? — спробував я усовістити грабіжника. — Іще Лукрецій у своєму трактаті «Про природу речей» писав, що...

— Єгипетський фараон тобі товариш! — загрозливо стиснув кулаки грабіжник. — Давай піджак і годинник, бо я тобі зараз такого «ліхтаря» влаштую, що й покійний Діоген позаздрить!

Побачивши, що все моє красномовство не дає бажаного результату, я вдався до останнього засобу. Швидко відступив на крок, розмахнувся портфелем і щосили гепнув ним грабіжника по голові...

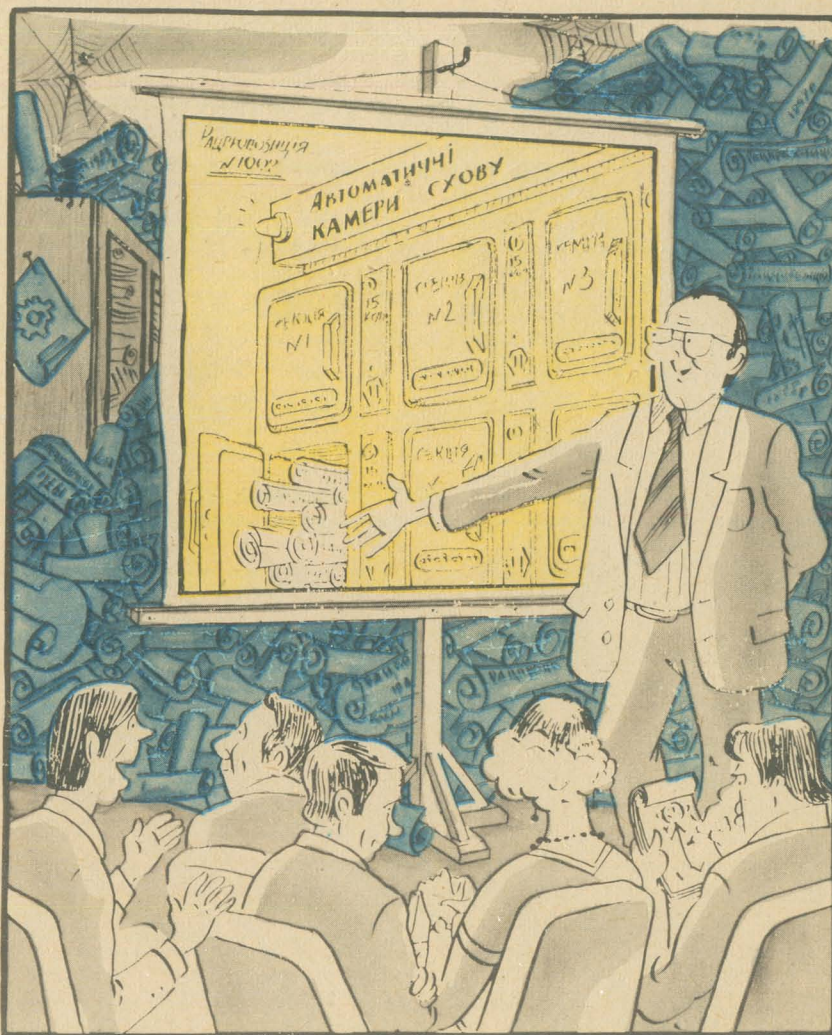
Класики не підвели... Не витримавши натиску їхнього інтелекту, сконденсованого у кількох важких томах, грабіжник похитнувся і повільно осів на асфальт.

А я спокійно пішов собі далі, твердо упевнений в тому, що інтелект, за інших рівних умов, завжди візьме гору над грубою фізичною силою...

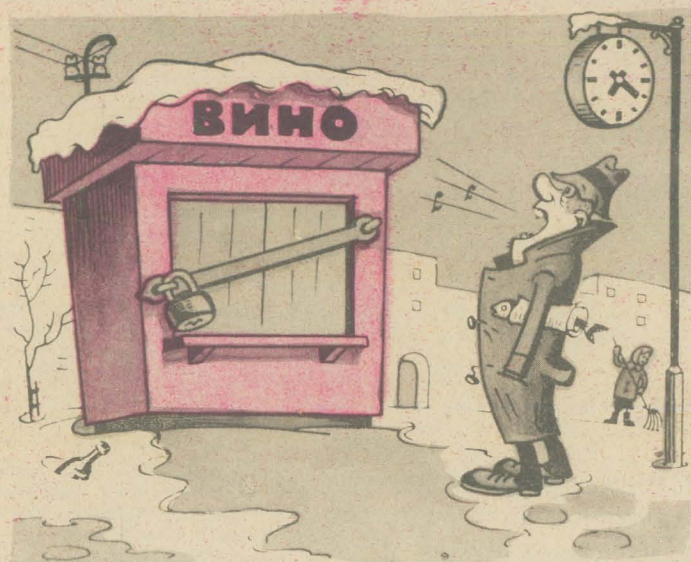
Володимир КАШУБА.

м. Полтава.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Вашій увазі пропонується рацпропозиція начальника бюро винаходів. Це камера для зберігання невпроваджених рацпропозицій.

«Я назву тебе зіронькою, тільки ти раніше вставай...»

ХРОНІКА НОВИН

НЕ БИЙ ЛЕЖАЧОГО!

Табличку з таким написом ставить біля себе економіст М. Ходун перед тим, як заснути на робочому місці.

Є НОВИЙ РЕКОРД!

Радіомонтажник М. Котляр виніс через прохідну заводу потрібні деталі і зібрав з них телевизор «Рекорд».

МАЙСТЕР НА ВСІ РУКИ

Продавець М. Васюта обважає як правою, так і лівою рукою.

КРИЛАТІ СЛОВА

Усього кілька слів достатньо було сказати директорові заводу «Сила», щоб майстер Рябокін вилетів з роботи.

КОНІ НЕ ВИННІ

«Як не везе, то не везе», — пояснив дружині Д. Горошко, який програв на іподромі всю зарплату.

НОВИНИ ОБСЛУГОВУВАННЯ

У магазині «Хутра» відкрито новий відділ «Усе для родичів і своїх людей».

Олег СЕІН.

ВИРОБНИЧА ТРАВМА

ГУМОРЕСКА

— Нема, голубе, нема, хоч ріжте мене і соліть, — розвів руками завідувачий складом. — І не робіть таке страдницьке обличчя, бо ось-ось не витримаю і сам заплачу. Та я б вам з дорогою душею, але вже півроку не завозили тих батарей!

— А може, десь там, у підсобці, завалялася одненька? — з надією зиркнув Іван на завідувачого. — Вона мені до зарізу потрібна. Розумієте, хочу на зиму перебраться в нову хату...

— Ох, — зітхнув завідувачом. — У печінці сидять у мене ті батарейі. Кожному вони потрібні. Я теж людина, теж серце маю. Вірите, іноді аж сльози набігають на очі, коли випроваджую отакого, як ви, сердегу ні з тим, ні з сим. Учора теж один приходив. Мало на коліна не падав. Старшим лейтенантом погрожував...

— Міліцією?

— При чому тут міліція? — видивився на Івана завідувачий. — Що тут стражі порядку допоможуть, коли водяних батарей вже півроку не завозили? Коньяком «три зірки» хотів придобритися.

— А-а, зрозуміло, — кивнув головою Іван. — Та я б на таке діло й на «капітана» розкошелився

б. І не на одну пляшчину. Мені б тільки батарею...

— Ох-ох-ох! Що з вами робити, голубчику мій сизокрилий? — почухав потилицю завіскладом. — Ох, аж серце болить, що не можу нічим допомогти гарній людині. Що ж придумати?.. Не знаю, як вам і казати, голубе. Є тут в одному місці, але, самі розумієте...

— Розумію, розумію, — із запалом вигукнув Іван. — Ви зробіть добре діло — буде і вам, і вашому знайомому.

— Але ж це діло...

— Хіба я маленький? Рідній жінці не скажу, звідкіля та батарея.

— Ох-ох-ох! Отак воно завжди виходить, — мало не заплакав завіскладом. — Хочеш допомогти гарній людині — мусиш усякому хапузі в ноги падати. Були б вони на складі... Ех! Ну, добре. Зараз у нас без п'яти хвилин дванадцять. Приходьте завтра по цій порі. Якось зарадимо вашому горю.

Немов на крилах летів додому Іван. «Порадую свою Марусину. Нехай не думає, що я ликом шитий».

Наступного дня шлях до складу Іванові перегородив замок на дверях.

— А де товариш завідувачий? — спитав він молодіцю, що підмітала сідці.

— У лікарні, — відповіла та.

— Що, захворів?

— Виробнича травма. Вчора перед обідом йому на спину звалилася батарея водяного опалення. На складі такі полиці, що хоч возом розвертайся, а він тієї батареї у тісній підсобці... Скільки разів казала йому про те, а він, дивак... От вихитрував на свою спину.

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

сmt Муровані Курилівці
Вінницької області.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ХІБА ТО ВЕСІЛЛЯ...

Зустрілися двоє.

— Степане, де це ти пропадав? — поцікавився один.

— До міста їздив, — каже Степан. — На весіллі був.

— А де гуляли?

— Та де ж — у ресторані...

— А музики добрі були?

— Та нічого...

— То сподобалося весілля?..

— Та, — з досадою махнув рукою Степан. — Ніхто не валявся, нікому носа не розквасили... Хіба ж то весілля?!

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

РИБА!!

Посварились якомусь сусід і сусідка, йдучи додому. А в тої не було одного ока. От сусід і кричить на неї:

— Камбала!

Поскаржилася вона в міліцію, його й оштрафували на 15 крб.

Згодом посварилися вдруге. Боячись, щоб його ще раз не оштрафували, сусід і каже:

— Ти — риба, але не скажу, яка!

Повідомив С. ШАЛЯ.

с. Дробишево
Краснолиманського району
Донецької області.

ВСЯ ПРАВДА

Зустріла ворожка Марину:

— Позолоти ручку, я тобі всю правду розкажу...

— А ти спочатку розкажи, а тоді я вже й позолочу! — відповідає Марина.

Наговорила ворожка Марині уляких ісенітниць, а Марина їй і дає копійку.

— Що ти мені копійку сунеш, карбованця шукай!

— Якого карбованця? Та за карбованця і я тобі правду можу розказати...

Дала ворожка Марині карбованця, а Марина їй каже:

— Погана ти людина, працювати не хочеш, ходиш людей обдурюєш, чекає на тебе казенний дім з вікнами в кліточку...

Почула ворожка ці слова та й втекла з села. Тільки її бачили.

Повідомив О. ДРАЧ.

м. Луцьк.

ЧАРІВНА ТУМБОЧКА

Одного типа, який жив на широку ногу, але ніде не працював, запитали:

— Де ви гроші берете?

— Дружина дає.

— А дружина де бере?

— У тумбочці.

— А в тумбочці звідки беруться?

— Я кладу...

Повідомив А. КУМАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

Без слів.

ПОСПІШИЛИ

Поет і смерть би поборов, Та дивно склалися обставини: він був тоді ще жив-здоров, коли на ньому хрест поставили.

М. ЧХАН.

ПОВЕЗЛО

Жарт

Кричала мужеві дружина:

— Програв костюм! Мені на зло?

— Замокни! Дивна ти людина, Мені, аважай, що повезло!

Недарма з радості сьогодні Аж закрутилось в голові. Його ж купив торік за сотню, А ось програв тепер за дві!

Микола ДМИТРИЄВ.

ФАЛЬШИВА МОНЕТА

До контори одного кайрського адвоката знайомий завітав. Теж — адвокат.

— Як, колего, справи ідуть! — поцікавився він, посьорбуючи каву.

— Та поки що, хай славен буде аллах, клієнти не обминають, — усміхнувся господар. — От і сьогодні вранці на одного побільшало... Звинувачення у фальшуванні грошей. На жаль, цілком обгрунтоване: він справді карбував і пускав у обіг монети, вартістю у десять пістрів, оті, із профілем нашого президента та голубом із маслиною гілкою.

— Безнадійна справа, — махнув рукою гість.

— Можливо, — погодився господар. — Проте хотів би звернути увагу на деякі пом'якшуючі обставини. Пошлюся на ізраїльську газету «Ал-Гамішмар». Про цікаві речі вона пише! От, приміром, на одному з коктейлів, куди ізраїльський посол у Каїрі разом із дружиною з'явився як член дипломатичного корпусу, господар-египтянин відмовився потиснути їй руку. Або таке: дружина ізраїльського посла задумала навідатися у це товариство світських дам. Упізнавши гостю, господиня дому хрипнула перед її носом дверима...

Як то «це не стосується справи»!! Ще й як стосується! Ти тільки слухай далі.

На що останнім часом у нашій країні витрачалися солідні суми! Нагадую: на рекламування візиту до нашої столиці ізраїльського президента, на організацію вияву з цієї okazji всенародної радості, що в свою чергу мало продемонструвати перед світом палкі дружні почуття єгипетського народу до сьогоднішніх ізраїльських правителів, засвідчити ту «гармонію», яка запанувала між обома країнами.

Шалені гроші вгнали у профілактичний ремонт залу засідань Народних зборів, де мав виступати ізраїльський президент; на металургійному комбінаті в Хелуані на честь гостя урочисту плавку провести замишлялося; в очікуванні візиту власті ангажували кайрські театри...

А що ж із цього вийшло! Пшик вийшов! Урочисте засідання було зірвано, бо значна частина депутатів Народних зборів демонстративно його ігнорувала; прогоріла справа і з театрами, бо актори не захотіли комедію ламати, і під тими чи іншими приводами відмовилися дати вистави на честь ізраїльського гостя; спектакль із урочистою плавкою в Холуані теж нінащо зійшов, бо профспілки заявили про своє рішуче небажання приймати ізраїльського візитера...

Не перебивай, я поясню, до чого веду. А ве-

ГЕНЕРАЛИ І СОЛДАТИ

Генерал Донн Старрі, начальник рекрутського управління армії США, занепокоївся. «Інтелектуальний рівень американських солдатів, — зауважив генерал, — постійно знижується. Минулого року у шести рекрутів із десяти він був нижчий від середнього. Це викликає тривогу!»

Але, думається, генерал Старрі даремно гризеться — може, так воно й краще. Бо ж якби той інтелектуальний рівень американських солдатів раптом на вищий щабель підскочив, то, чого доброго, вони почали б над дечим замислюватися. Зокрема над словами міністра оборони США Брауна, який, маючи на оці інтереси США, твердить, що їхні кордони тепер пролягають через Гренландію, Баварські Альпи, Індійський океан і Персидську затоку, і що саме ці кордони вони, солдати, повинні захищати.

ду я до того, що та демонстрація дружби та гармонії мала дуже фальшивий вигляд. Неозброєним оком видно було. А на цей спектакль були ж угебані грошенята! І зовсім не виключено, що туди ж пішла й продукція мого клієнта! То чи не здається тобі, що фальшиві гроші на фальшиву справу — це не такий уже й страшний, у даному разі, злочин! До того ж на тлі тієї фальшивої «гармонії» з ізраїльтянами, в яку бавився наш президент, фальшива монета з його профілем — то мізерія...

Крім того я хотів би ще наголосити й на тій обставині, що мій підзахисний заслуговує на по-благливість суду як людина не сповна розуму. Чому! А тому, що не слід було брати за взірць для копіювання саме цю монету. Згадай-но, як дехто із наших високопоставлених державних мужів запопадливо підтримує чужі забаганки та плани, які нічого спільного з миром не мають; як ті мужі тягнуться до новітньої заокеанської зброї. Це дуже далеко від мирного голубиного туркоту, і маслиною гілкою тут і не пахне! А якраз же ці символи миру разом із профілем нашого президента на згадуваній монеті викарбувані, тож людина зі здоровим глуздом мала б збагнути, що уже від самої тієї монети фальшю тхне...

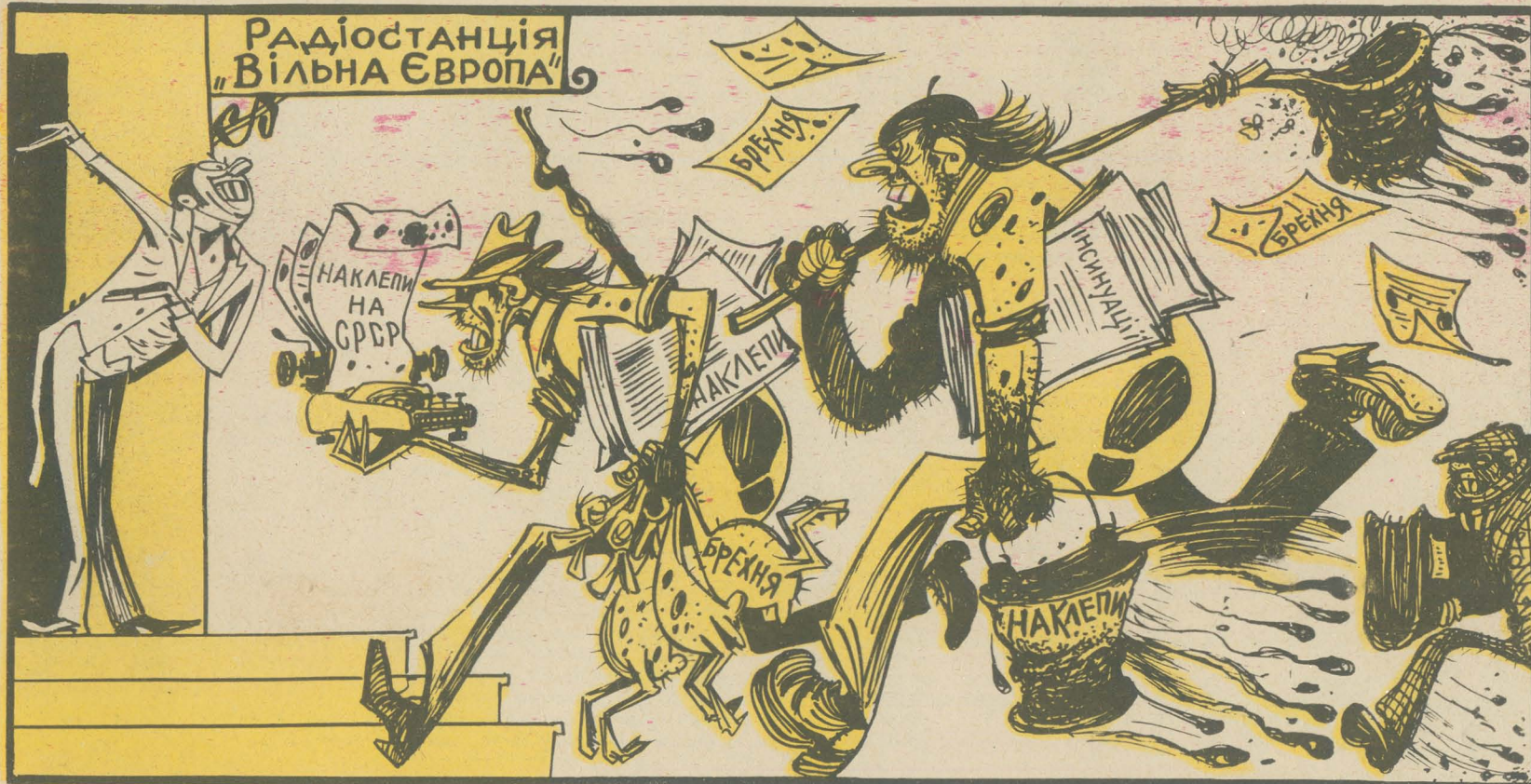
М. ЛОМКО.

Р. С. Через якийсь тиждень по цій розмові із Каїра по світу розійшлася свіжа новина: тамтешня поліція заарештувала чергового фальшивомонетника. При обшуку у нього знайшли чимало іноземних грошових купюр власноручного виробництва. Найбільше виявилось ізраїльських. Цю загадку спритник пояснив просто і навіть логічно. Виявляється, тут зіграла роль його далекоглядність: політика братання єгипетських лідерів із Тель-Авівом, як він гадає, цілком імовірно може привести до того, що в Єгипті пустять у обіг ізраїльські гроші.

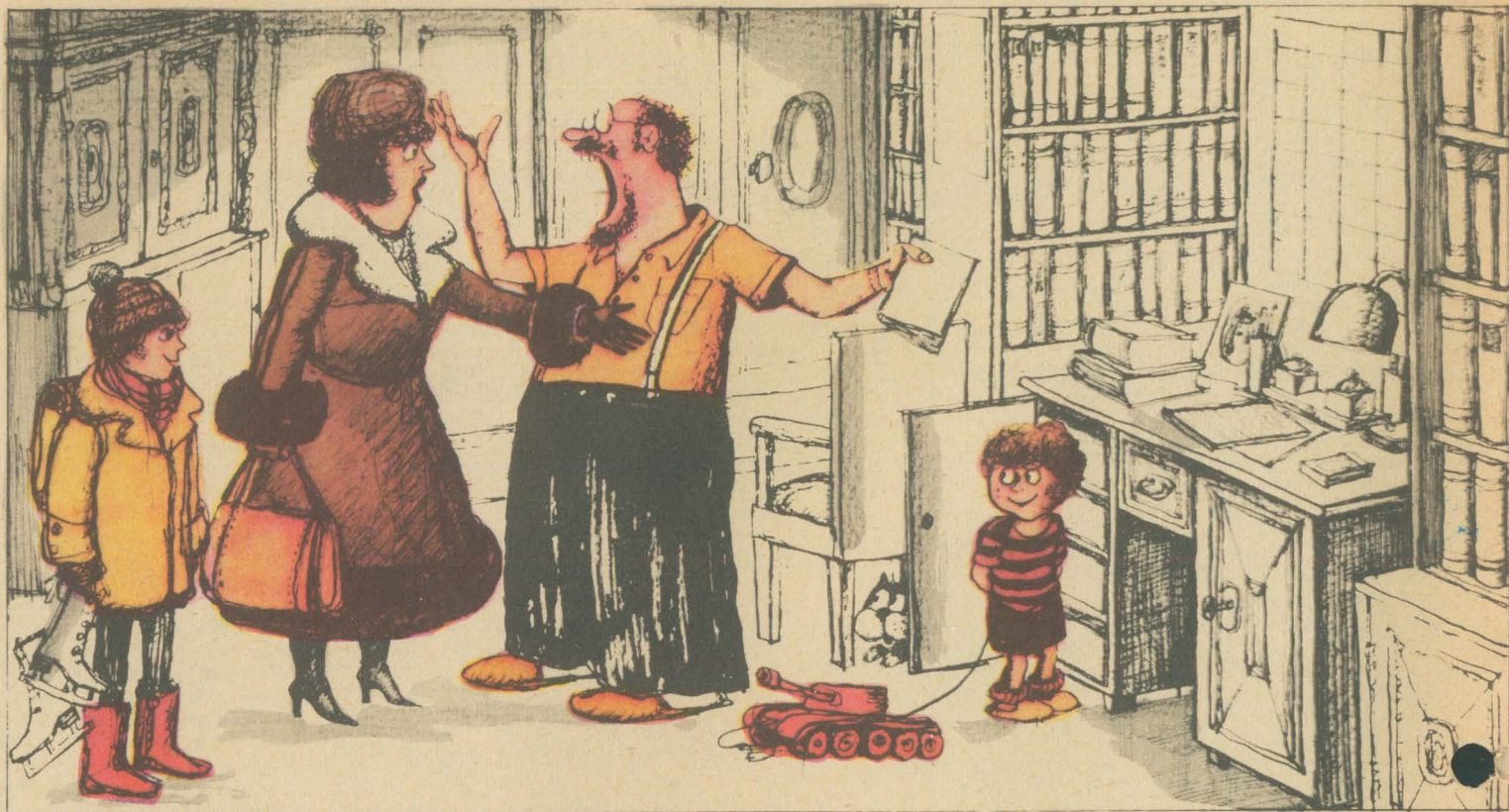
Як бачите, життя на місці не стоїть.

М. Л.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ласкаво просимо! У нас вхід вільний.

— Бачиш, Лю-
дочко, хотів Вову
в куток постави-
ти, а в нашій
квартирі жодного
кутка — всі за-
ставлені меблями.

Страшно перо НЕВГСАКА...

«Я вчора підвозив кукурудзу, а піс-
ля роботи випив у кума рідного са-
могону, не пам'ятаю скільки, а трак-
тор на улиці работав коло двора ку-
мового. Головний агроном мене заглу-
шив і я спав доранку».

(Із пояснювальної записки).

«Вісовиця протарувала усіх шо-
ферів, а у одного шофера тара не зі-
шлась, бо він був дуже в грязюці».

(Із доповідної записки).

«Хто має коров в особистому поль-
зованії треба явиця до майстерні де
буде рішаця вопрос про выпас корів
разом з директором».

(Із об'яви).

Надіслав А. Х. СУПРУН.

«Продається корова. 7 років 7 мі-
сяців як тількина».

Надіслав М. ГУЗЬ.

«Обяснітельна»

Вчера я пришол на роботу, деспе-
чер говоріт нада пойти дунуть в тру-
бу, я пошол дунул и стал ждять опя-
нення. Я опянення не дождался і по-
шол прінімать тралейбус, а заді бе-
жіт Мазай і крычіт що я пняий».

Надіслав В. ГРАБЧУК.

«...Згідно розпивання спиртних на-
питків завідуяча магазином Бойко
Тамара М. пояснює так, що деякі по-
купці із-за того, що не знають як
вести потрібно себе в громадських
місцях і розпивають спиртні напої
без погодження цього питання з за-
відуючою».

Надіслала М. БУРКО.

«Поїв — забери за собою посуду».
«Страви в верхньому одязі не ви-
даються».

(З оголошень в їдальні

м. Сторожинця).

Надіслав І. ПЕТРИЧУК.

Друже перче!

Два роки огорожу будівельного майданчика,
розбитого на нашій вулиці, «прикрашав» яскраво
розмальований щит, на котрому сповіщалося про
будівництво так необхідної нам районної АТС,
указувалися строки початку й закінчення будів-
ництва (1978—1980 рр.), координати будівельни-
ків. Оскільки ж 1980-й рік закінчувався, а будів-
ництву не було видно ні кінця, ні краю, то ми й
вирішили скористатися згаданими координатами,
— подзвонити начальникові БУ-27 «Київськбу-
ду-6» тов. Борщу І. М. Спочатку Іван Миколайо-
вич перепитав, звідки у нас відомості про строки
будівництва, а, довідавшись, кілька разів кахик-
нув, подякував за цікавість до об'єкта і поклав
трубку... Наступного дня ми вже не побачили
яскраво розмального щита — його наче ко-
рова язиком злизала... Он, виявляється, як легко
можна вирішити проблему строків будівництва.
А дехто про це, мабуть, і не здогадується. Нехай
повчатся в товарища Борща.

МЕШКАНЦІ вулиці Калініна
Ленінського району м. Києва.

Не секрет, що у міських дітлахів порівняно з
їхніми сільськими ровесниками бідніші можли-
вості для спілкування з природою. Ні тобі лісу
під боком, ні мальовничої річечки чи ставка. За
всім цим, як правило, треба їхати за місто та ще
у супроводі тата чи мами. А воно ж, сам знаєш,
як у певному віці хочеться як що не скупатися,
то хоч би по глибоких калюжах побігати.

Коли в Дніпропетровську забудовували житло-
вий масив Клочко-6, це було враховано. Звівши
будинки, будівельники не обладнали жодного
стоку для води. І тепер після дощу дітлашні рай.
Води в дворах набирається стільки, що човном
можна плавати. Особливо привільно живеться
малолітнім мешканцям будинку № 79 по вулиці
Янтарній. Чого не скажеш про дорослих. Їхне бо-
соноге дитинство давно минуло, їм чим сухіше,
тим краще. Але, певно, в міськкомунгоспі вва-
жають, що заради дітей можна витерпіти все, і
ніяких заходів не вживають.

Л. ТИМОЧКО.

м. Дніпропетровськ.

ВИБРІКНИ ПЕГАСА

«Отець протер окуляр —
Шепіляє строго:
— Кажі правдно, сину наш,
Згадуєш про бога?»

В. Г-ч із Тернополя.

— Ну-ну, і що ж йому син відшепі-
ляв!

«Ніс у дитсадочок Гриць
Цілу в'язку небелиць,
Але не доніс,
Бо втекли у ліс».

М. К-к із Івано-Франківськ

— Видно, з сорому за Грицеву не-
грамотність.

«О прийшлося Ярині
Таж й вліпити Савці,
Щоб не ривсь в перині,
Взнавши смак в качалці».

В. Х-к із Ворошиловградщини.

— То вже як узнав смак, у перині не
сховаєш!

«— Татусю! — Стала впевнено
хвалиться

Банкіру батеньку дочка Горжина:
— Мабуть Джек хоче на мені
жениться!

— На це повинна бути
Фешенебельна причина?»

І. С-й із Києва.

— І вміють же люди так комфорта-
бельно висловлюватись!..

«Відчув таки Максим змія
У власній утробі,
Та й кляне вже ту годину,
Коли змій став хобі».

І. К-ць із Вінниччини.

— Авжеж. Зміїв ковтати теж, знаєте,
треба вміючи.

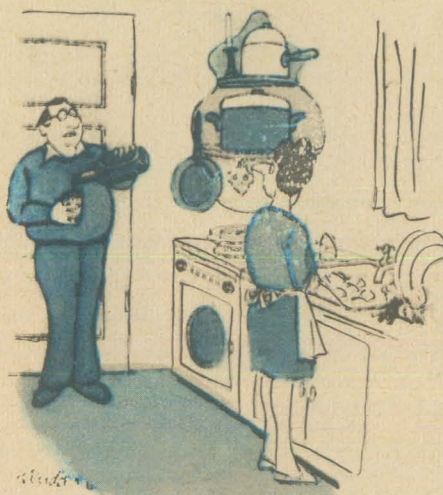
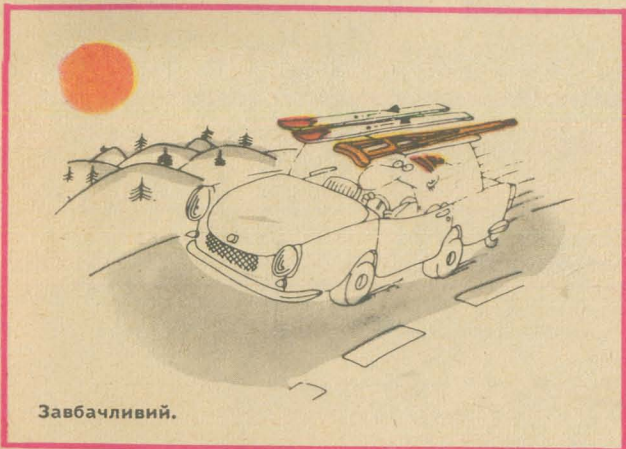

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

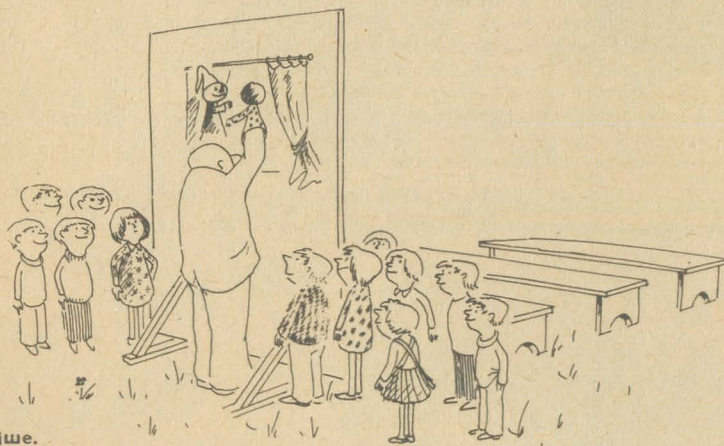
Малюнки з журналів: «ШПІЛЬКИ» — Варшава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «ЛУДАШ МА-ТІ» — Будапешт.

— Пора кінчати концерт.

— Не думай, що я люблю пиячити. Я просто не можу сидіти без діла.

— А з цього боку цікавіше.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів, надрукованому в № 14 журналу, писалося про низьку якість ремонту автодвигунів на Кролевецькому (Сумщина) ремонтному заводі.

Голова Кролевецького районного комітету народного контролю А. В. Макаровець повідомив редакцію, що факти, вказані в листі, дійсно мали місце. Питання про серйозні недоліки в роботі заводу обговорювалося на бюро Кролевецького райкому партії. Питання якості ремонту автодвигунів обговорювалося також на «Дні якості». Для поліпшення якості ремонту двигунів розроблено оргтехзаходи. За допущення браку в роботі позбавлено квартальної премії головного інженера Гречановського Н. П., начальника відділу технічного контролю Саприку А. А., майстрів Кравченка М. А. і Кадурина П. А.

★ «Не забувайте про настрій» — у фейлетоні під таким заголовком [«Перець» № 16] зокрема розповідалося про те, що з нафтобази Любарського районного об'єднання «Сільгосптехніка» та складу міндобриб цього ж об'єднання систематично скидають у річку Чоботівку різну гідоту та аміачну воду. А у райцентрі Держинську місцеві організації — райхарчокомбінат, маслозавод, ПМК-162, комунальна лазня, складовод і навіть районна лікарня гуртом забруднюють нечистотами річки Виску та Лісову. Усе це й призвело до того, що нині в цих водоймах не те що риби, жодної живої істоти немає.

На цей виступ Перця заступник голови виконкому Житомирської облради А. С. Малиновський повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, відповідають дійсності. По матеріалах перевірки на керівників перелічених підприємств накладено грошові штрафи і вони позбавлені преміально-прогресивної оплати. Усіх їх зобов'язано усунути виявлені недоліки.

Крім того, питання про забруднення річок Виски і Лісової розглянуто на засіданні обласного комітету народного контролю. За допущені недоліки в експлуатації очисних споруд головному лікареві Держинської центральної районної лікарні Майстренку В. І. та керуючому райоб'єднання «Сільгосптехніка» Кельману В. Г. оголошено суворі догани і зобов'язано ліквідувати виявлені неподобства. Матеріали перевірки про забруднення річок іншими підприємствами передано прокурору Держинського району для притягнення винних до відповідальності.

★ У селі Журавлісі (Київщина) вже давненько на дверях бані висить замок, а коли баню відкривають, навіть у сільраді не знають. Жителі села надіслали про це листа Перцеві.

Заступник голови виконкому Ставищенської райради, тов. Швець повідомив редакцію, що баню було закрито, бо вийшов із ладу водозабірний колодязь. Нині колодязь відремонтовано і баня функціонує.

★ Про те, що завідувачий магазином у селі Слободі Болехівській (Долинський район) Копило Д. Т. під час роботи буває напідпитку, поводить з покупцями грубо, ображає їх — писалося в листі пайовиків цього села.

Голова правління Івано-Франківської облспоживспілки С. М. Гранат надіслав редакції відповідь про те, що наведені в листі факти підтвердились. Копилу Д. Т. оголошено сувору догану і з посади завідувачого магазином звільнено.

★ Жителі с. Яруні (Житомирщина) поскаржились Перцеві на те, що через несправність електролінії на одній із вулиць села часто не буває світла.

Заступник голови виконкому Новоград-Волинської райради К. Н. Романчук повідомив редакцію, що таке становище справді мало місце. Нині у селі проведено капітальний ремонт електролінії, і жителі одержують електрику безперебійно.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 3 (1093).
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30. 12. 80 Підписано до друку 20. 01. 81. БФ 13033. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 06383.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ТОЧИЛЬНИК